

“ท่านหญิงแห่งทะเลสาบ
จะทำให้ผู้อ่านพึงพอใจและรู้สึกโหยหา
นวนิยายชุดนี้คือส่วนผสมที่ลงตัว
ระหว่างความจริงใจและการถากถาง
ซึ่งส่งผลให้ตอนจบของมินซังสมบูรณ์แบบ”

–เว็บไซต์ Medium

“พูดได้อย่างเต็มปากเลยว่า
วรรณกรรมของชาพคอพลก็จบลงอย่างน่าพึงพอใจ”

–เว็บไซต์ Geeks Under Grace

“ท่านหญิงแห่งทะเลสาบ คือนิยายแฟนตาซีที่ดีที่สุด
และลึกซึ้งที่สุดเท่าที่ฉันเคยอ่านมาอย่างไม่ต้องสงสัย
มันเป็นหนังสือที่ทำหายและให้ข้อคิดอันล้ำลึกมากมาย
ห่วยยิ่งชวนให้ซาบซึ้งใจอย่างแท้จริง”

–เว็บไซต์ Nerds of a Feather, Flock Together

“หนังสือชุด The Witcher
คือผลงานแนวแฟนตาซีร่วมสมัยชั้นเยี่ยม
และ ทำนทญิงแห่งทะเลสาบ
ก็ถือเป็นเล่มหนึ่งที่ดีที่สุดในชุดนี้”
-เว็บไซต์ Hobby Lark

“ขอแนะนำให้อ่านหนังสือเล่มนี้
และหนังสือในชุด The Witcher ทั้งหมด
มันคือผลงานอันน่าทึ่งซึ่งมีการสร้างเรื่องราวได้อย่างยอดเยี่ยม
ไม่แพ้ เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์เลย”
-เว็บไซต์ Books of Brilliance

The Lady of the Lake

ហើយ

ธนพร ภูทอง

ແປ | ຄ

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

“จนกระทั่งข้ามีเวลาอ่านหนังสือในที่สุด

แต่แล้วข้าก็ได้ตระหนักว่า

เรื่องราวการผจญภัยอันแสนยากลำบากของเกรอลท์และชิริน

ทำให้ข้าพเจ็ดเพ็ดน้อยกว่าตอนยังเด็กมากนั้ก”

-อันเดรย์ ชาฟคอฟสกี

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรู๊ป

คำแนะนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดเราก็เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายของ The Witcher ภาคหลักกันแล้ว ว่ากันว่าคุณชาวคอปสกีเขียนนิยายเล่มนี้ในตอนที่เขาอยู่ในจุดที่พิกที่ สุด ผลงานเล่มนี้จึงได้ชื่อว่าเป็นงานระดับมาสเตอร์พีซ ซึ่งทั้งเข้มข้นชวนติดตาม และน่าประทับใจเป็นอย่างยิ่ง ชนิดที่ว่าผู้อ่านทั้งหลายจะอยากอ่านจนวางไม่ลง แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่อยากให้จบมาถึงเร็ว ๆ เลย

เส้นทางของเกรอาร์ท เยนเนเฟอร์ และซิริ ที่แยกจากกันได้พักใหญ่ จะมาบรรจบกันใหม่ในเล่มนี้เอง มหาเทพพยากรณ์การต่อสู้และการผจญภัยอย่างยาวนานจะดำเนินไปถึงจุดจบในรูปแบบที่ใครหลายๆ คนอาจคาดไม่ถึง หนังสือเล่มนี้จะตอบทุกข้อสงสัยที่ผู้อ่านมีในเล่มก่อนๆ อย่างหมดจด ทั้งยังพาผู้อ่านทุกท่านร่วมเดินทางไปกับเหล่าตัวละครเป็นครั้งสุดท้ายอย่าง ตราตรึงใจไม่รู้ลืม

ทางสำนักพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะทำให้ผู้อ่าน
เพลิดเพลินใจเหมือนเช่นที่ผ่านมา และถ้าพร้อมแล้วก็มีมารวมผจญภัย
ไปด้วยกันได้เลย

๙๙พรอสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

หลังจากร่วมเดินทางกันมาอย่างยาวนาน ในที่สุดมหากาพย์ชุด The Witcher ก็มาถึงจุดสิ้นสุดของเส้นเรื่องหลักกันเสียที โดยในเล่มนี้ คุณชาวคอฟสกีจะพาพวกเราไปพบกับจุดจบของปมปัญหาหลายๆ อย่าง รวมถึงบทสรุปของสงครามและการเดินทางที่กินเวลาต่อเนื่องกันมาอย่างยาวนานหลายเล่มด้วย ซึ่งนอกจากจะเป็นการสรุปเรื่องราวต่างๆ แล้ว เรายังจะได้เห็นด้วยว่าสุดท้ายตัวละครที่เราเฝ้าติดตามชีวิตมาโดยตลอดจะมีโชคชะตาเป็นอย่างไร

สำหรับนิยายเล่มนี้ค่อนข้างมีความพิเศษมากกว่าเล่มอื่นๆ ที่ผ่านมา เพราะนอกจากเนื้อหาที่น่าติดตาม มีความตื่นเต้น และครบรสสมกับเป็นเล่มสุดท้ายของชุดเนื้อเรื่องหลักแล้ว ผู้เขียนอย่างคุณชาวคอฟสกียังได้หยิบยกนิทานหรือตำนานของประเทศอื่นมาสอดแทรกไว้ในนิยายด้วย ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเลยก็คือตำนานกษัตริย์อาร์เธอร์ที่เชื่อกันว่าทุกๆ คนน่าจะรู้จักและคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว บางคนก็อาจจะชื่นชอบเรื่องราวเหล่านี้เป็นทุนเดิม ซึ่งก็นับว่าเป็นการต่อยอดจินตนาการไปในทางที่ผู้แปลเองก็นึกไม่ถึงเหมือนกัน

ด้วยความที่นิยายเล่มนี้เป็นเล่มสุดท้ายของเส้นเรื่องหลัก ในขณะที่แปลบทสุดท้ายอยู่ ผู้แปลก็อดรู้สึกใจหายไม่ได้ เพราะถึงแม้จะเคยพูดมาตลอดว่าการแปลนิยายชุดนี้เป็นงานที่หนักหนาเอาการ แต่ด้วยระยะเวลาที่อยู่ด้วยกันกับเกรอลท์ ซิริ เยนเนเฟอร์ และตัวละครอื่นๆ มา ก็ทำให้

ผู้แปลเจอผู้พันกับพวกเขาไปโดยไม่รู้ตัว ชนิดที่ว่าอีกนิดก็คงไปนั่งร่วมวงดื่มชุปลากับทุกคนด้วยแล้ว

อย่างไรก็ดีแม้นิยายเล่มนี้จะถือเป็นเล่มจบของเส้นเนื้อเรื่องหลัก แต่เรื่องราวของ The Witcher ยังไม่จบลงแต่เพียงเท่านี้ ผู้แปลหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านทุกท่านจะยังคงติดตามเรื่องราวของเกรอลท์และมิตรสหายกันต่อไปจนถึงบั้นปลายสุดท้ายจริงๆ และขอให้ทุกท่านสนุกสนานไปกับนิยายเล่มนี้เหมือนกับเล่มที่ผ่านมาค่ะ

ฉนพร ภูทอง

พวกเขาควม้าม้ามาถึงทะเลสาบแห่งหนึ่งที่ทั้งงดงามและกว้างใหญ่
ตรงใจกลางทะเลสาบนั้น อาร์เธอร์มองเห็นท่อนแขนซึ่งห่อหุ้มด้วย
ผ้าแพรสีขาวกำลังถือดาบเล่มงามไว้

“จงดุ!” เมอร์ลินกล่าว “นั่นคือดาบที่ข้าพุดถึง”

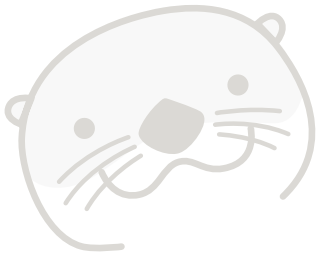
ทันใดนั้นทั้งสองก็เห็นสตรีนางหนึ่งก้าวเดินบนผิวน้ำอย่างอาจหาญ

“สตรีนางนั้นคือใครกัน” อาร์เธอร์ถาม

“นางคือท่านหญิงแห่งทะเลสาบ” เมอร์ลินตอบ

เลอ มอร์ต ดาตุร์ (การตายของกษัตริย์อาร์เธอร์)

โดย เซอร์โทมัส มาโลรี

บทที่หนึ่ง

นี่ต้องเป็น ทะเลสาบมนตราอย่างไม่ต้องสงสัย

ประการแรก ทะเลสาบแห่งนี้ตั้งอยู่ข้างปากน้ำต้องมนตร์นาม คุมพุกกาซึ่งมีสายหมอกบดบังอยู่ตลอดเวลา ทั้งยังมีชื่อเสียงโด่งดังในด้าน ศาสตร์มนตราและปรากฏการณ์ด้านเวทมนตร์ต่างๆ

ส่วนเหตุผลประการที่สองนั้น แค่มองปราดเดียวก็รู้แล้ว

ผิวของทะเลสาบแห่งนี้เป็นสีน้ำเงินกระจ่างใสราวผลึกไพลินที่ได้รับการ ชัดเจนมาอย่างดี พื้นผิวของมันราบเรียบราวกับผิวกระจก เรียบเสียจน ภาพของยอดเขาเอเวอเรสต์ที่สะท้อนลงบนผิวน้ำดูงดงามเสียยิ่งกว่าความเป็นจริง สายลมหนาวแสนสดชื่นพัดโชยมาจากทะเลสาบ และไม่มีสิ่งใด อาจหาญทำลายความเงียบสงบอันแสนผ่องแผ้วได้ แม้กระทั่งเสียงปลา ตีตัว หรือเสียงร่ำร้องของวิหคน้ำ

ร่างกายของอัศวินสั่นไหวด้วยความประหลาดใจ แต่แทนที่จะควบชี้ ต่อไปตามแนวสันเขา เขากลับบังคับม้าตรงไปยังทะเลสาบราวกับโดน เวทมนตร์คาถาที่หลับใหลอยู่ใต้ก้นบึ้งลำธารแห่งนี้ล่อลวง เจ้าอาชาค่อยๆ ก้าวข้ามโขดหินแตกหักไปอย่างระมัดระวังพลางพ่นลมออกมาแผ่วเบา บ่งบอกว่ามันเองก็สัมผัสกลิ่นอายเวทได้เช่นกัน

หลังจากที่เคลื่อนตัวลงมาถึงก้นลำธาร อัศวินลงจากม้า แล้วจึง สายบังเหียนมันเข้าไปใกล้ๆ ขอบทะเลสาบซึ่งมีคลื่นน้ำสิจางกระเพื่อมไหว อยู่ท่ามกลางก้อนกรวดหลากสี

เขาคุกเข่าลงจนกระצהโศ่งเสียงแกรกรากาก ก่อนจะประกบมือ

เข้าหากันเหมือนถ้วยแล้วกอบน้ำขึ้นมา ส่งผลให้เหล่าปลาฉลามสรว้อย และปลาทัวกระจ้อยราวกับเข็มที่ปราดเปรียวแตกฮือหนีไป จากนั้นเขาก็ดื่มน้ำในมือ สายน้ำเย็นเฉียบทำให้ริมฝีปากและลิ้นของเขาเป็นเหน็บชา รวมทั้งทำให้ฟันเขาเสียวแปลบ

เมื่อเขากอบน้ำขึ้นมาอีกครั้ง เสียงหนึ่งก็ดังแว่วผ่านผิวน้ำมาเข้าหูเขา อัครวินเงยศีรษะขึ้น ม้าของเขาพ่นลมพรีด ราวกับจะยืนยันว่าตัวมันเองก็ได้ยินเสียงนั้นเช่นกัน

เขาตั้งใจเงี่ยหูฟัง ไม่ เขาไม่ได้หูผาดไป เสียงที่เขาได้ยินคือเสียงร้องเพลงอย่างแน่นอน เป็นเสียงขับร้องของผู้หญิง หรือจะพูดให้ถูกก็คือเด็กหญิงคนหนึ่ง

อัครวินผู้นี้ก็เติบโตมาพร้อมๆ กับลำนํ้าและเรื่องเล่าขานเกี่ยวกับอัครวิน ขี่ม้าขาวเช่นเดียวกับอัครวินคนอื่นๆ ทั่วไป และเก่าในสิบส่วน เสียงขับร้องหรือเสียงโหยหวนของเด็กหญิงล้วนเป็นเหยื่อล่อแทบทั้งสิ้น และอัครวินที่ไล่ตามเสียงดังกล่าวไปก็มักจะตกลงไปสู่หลุมพรางที่อาจก่อให้เกิดอันตรายถึงชีวิต

แต่เขากลับยังพ่ายแพ้ให้แก่ความสงสัย อย่างไรก็ตาม อัครวินผู้นี้ก็มีอายุเพียงสิบเก้าปีเท่านั้น เขาเป็นชายที่กล้าหาญมุมบ่าม บ้าบิ่นเสียจนมีชื่อเสียงขจรขยายไปทั่ว

เขาลองตรวจดูอีกทีว่าดาบของเขายังเสียบอยู่ในฝักดีหรือไม่ ก่อนจะกระตุกสายบังเหียนมุ่งหน้าไปตามชายฝั่ง ตรงไปยังทิศทางที่ได้ยินเสียงขับร้องนั้น เขาไม่ต้องเดินไปไหนไกลเลย

บริเวณริมชายฝั่งนั้นมีโขดหินสีเข้มขนาดใหญ่ตั้งอยู่โขดหนึ่ง - เป็นโขดหินที่ถูกกัดเซาะจนพื้นผิวเรียบเป็นประกาย อาจกล่าวได้ว่ามันคือของเล่นที่เหล่ายักษ์โยนทิ้งลงมาอย่างไม่นึกใส่ใจ และลืมหูลืมตาไถ่เช่นนั้น หลังจากจบการละเล่น โขดหินบางก้อนนอนนิ่งอยู่ในผืนทะเลสาบ มองเห็นเป็นก้อนวัตถุสีดำเลือนรางภายใต้ผิวน้ำโปร่งใส ส่วนบางก้อนก็ยื่นพ้นขึ้นมาเหนือผิวน้ำ และเมื่อถูกคลื่นลูกเล็กซัดสาดเข้าใส่ซ้าๆ มันจึงดูเหมือนแผ่นหลังของอสูรเลวี่อาธาน แต่โขดหินส่วนใหญ่นอนแผ่นิ่งอยู่บริเวณ

ริมทะเลสาบ ปกคลุมทั่วผืนชายหาดยาวไปจนถึงแนวต้นไม้ บ้างก็ถูกฝังอยู่ใต้ผืนทรายและโคลนที่ออกมาเคื่องส่วน ทำให้ผู้พบเห็นต้องจินตนาการเอาเองว่าขนาดที่แท้จริงของมันเป็นอย่างไรร

เสียงขับร้องที่อัควินยังคงได้ยินนั้นดังแว่วมาจากเบื้องหลังโซดหินริมชายฝั่ง และเขาก็มองไม่เห็นตัวเด็กสาวที่เป็นผู้ขับร้อง อัควินหนุ่มจึงมำก้าวเดินต่อไปขณะวางมือทาบเหล็กตามปากและรูจมูกของมันไว้เพื่อปรามไมให้มันร้องหรือพ่นลมออกมา

เสื้อผ้าของเด็กสาววางแผ่วไบนก้นหินแบนราบที่นอนนิ่งอยู่ในทะเลสาบ ส่วนตัวนางยืนเปลือยเปล่าอยู่ท่ามกลางสายน้ำที่ลึกลึ้นมาจนถึงเอว กำลังอาบน้ำพลางร้องเพลงไปด้วย อัควินหนุ่มไม่อาจทำความเข้าใจจากของนางได้เลยแม้แต่คำเดียว

ซึ่งไม่แปลกสักนิด

เขากล้าเอาชีวิตเป็นเดิมพันเลยว่าเด็กสาวผู้นี้จะต้องไม่ใช่มนุษย์อย่างแน่นอน ดังที่เห็นได้จากเรือนร่างเพรียวบาง สีส้ม และน้ำเสียงอันแปลกประหลาดของนาง เขามั่นใจว่าหากนางหันหน้ามา เขาจะต้องมองเห็นดวงตากกลมโตทรงอัลมอนต์ และถ้าหากนางบัดเส้นผมสีเถาถ่านไปด้านข้าง เขาก็จะมองเห็นใบหูทรงแหลมอย่างไม่ต้องสงสัย

นางจะต้องเป็นภูต เป็นดวงวิญญาณ เป็นหนึ่งในทิลวิธเท็ก หนึ่งในสิ่งมีชีวิตที่ถูกเรียกขานโดยชาวพิคต์และชาวไอริชว่าควั่นซี หรือผู้อยู่อาศัยในหุบเขา หนึ่งในสิ่งมีชีวิตที่ชาวแซกซันเรียกว่าเอลฟ์

เด็กสาวหยุดร้องเพลงไปชั่วครู่ นางแห่ร่างลงไปจนน้ำท่วมคอพ่นลมพริ๊ด และสบตออกมอย่างหยาบคาย ทว่าก็ไม่อาจตอบอัควินได้ เป็นที่รู้กันดีว่าเหล่าภูตเองก็สบตดำได้ไม่ต่างจากมนุษย์ บางครั้งอาจจะสบตหยาบคายกว่าคนเลี้ยงม้าด้วยซ้ำ และในหลาย ๆ ครั้ง เหล่าภูตก็มักจะสบตออกมาหลังจากร้ายคาถาเพลงๆ ใส่ผู้อื่น เช่น เสกจุมูกคนให้มึนขนาดใหญ่เท่าเต่างว หรือไม่ก็ยอส่วนอวัยวะเพศชายของใครอีกคนให้มึนขนาดเท่ากับถั่วเม็ดใหญ่

ทว่าอัควินกลับไม่คิดสนใจความเป็นไปได้ทั้งสองข้อนั้น ขณะที่เขา

กำลังคิดจะลอบถอยจากไปเงียบๆ เสียงก๊อบแก๊วที่กระต๊อบย่ำลงบนกรวด กลับทรมานเขา นั่นไม่ใช่เสียงของม้าที่เขาวิ่งจูงจุมกอยู่ เพราะมันยังคงนิ่งเงียบและใจเย็นราวกับหนูตัวหนึ่ง ทว่าเสียงที่เตือนให้ภูตสาวรับรู้ถึงตัวตนของเขาดังแว่วมาจากเจ้าม้าตัวเมียสีดำของนาง ซึ่งอัศวินหนุ่มไม่ทันสังเกตเห็นว่ามันเองก็ยืนอยู่ท่ามกลางโขดหินด้วย อาสาสมัครยากก็บงก้าข้างหนึ่งขึ้นตะกุกกรวดหิน ก่อนจะร้องฮือเป็นการทักทาย ม้าเพศผู้ของอัศวินสะบัดส่ายหัวและตอบกลับไปอย่างสุภาพ ดั่งลั่นเสียงจนเสียงสะท้อนก้องไปทั่วผืนน้ำ

ภูตสาวรีบตะกายร่างขึ้นจากทะเลสาบ เผยเรือนร่างอันงดงามให้อัศวินเห็นครู่หนึ่ง นางพุ่งตัวไปหาโขดหินที่นางวางเสื้อทิ้งไว้ แต่แทนที่จะฉวยเสื้อสตรีขึ้นมาดบังกายให้เรียบร้อย เอลฟ์สาวกลับคว้าดาบขึ้นมาชักมันออกจากฝักดังซวบ แล้วควงมันอย่างคล่องแคล่ว เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพียงครู่สั้นๆ หลังจากนั้นไม่นาน ภูตสาวก็ทิ้งตัวนั่งลงจนน้ำท่วมขึ้นมาถึงจุมกกลางชูแขนข้างที่ถือดาบขึ้นสูงเหนือผืนน้ำ

อัศวินหนุ่มสลัดอาการงวยงงทิ้งไป เขาปล่อยสายบังเหียน แล้วคุกเข่าลงบนทรายเปียกๆ เพื่อทำความเคารพ บัดนี้เขารู้แล้วว่าผู้ที่อยู่ตรงหน้าคือใคร

“ขอสรรเสริญท่านหญิงแห่งทะเลสาบ” เขาพิมพ์าชนะยื่นมือออกมา “ช่างเป็นเกียรติของข้ายิ่งนัก...เป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่จริงๆ ข้าขอนมรับดาบ...”

“ยืนขึ้นแล้วหันหลังไปหน่อยได้ไหม” ภูตสาวยื่นริมฝีปากขึ้นมาเหนือผืนน้ำ “แล้วก็เลิกจ้องข้าเสียที ข้าจะได้แต่งตัว”

เขาปฏิบัติตาม

เขาได้ยินเสียงน้ำแตกกระจาย เสียงสวบสาบของชุดเสื้อผ้า และเสียงนางสบถแผ่วเบายามที่ต้องสวมเสื้อทับไว้บนร่างกายอันเปียกชื้น เขาเพ่งพินิจเจ้าอาซาสีดำ ขนของมันช่างเรียบลื่นและเงางามดูหนังตัวตุ่น มันจะต้องเป็นม้าชั้นสูงไม่ผิดแน่ ทั้งยังน่าจะเป็นม้าเวทมนตร์ เป็นม้าที่อยู่อาศัยร่วมกับเหล่าภูตเหมือนกับนายหญิงของมัน

“หันมาได้”

“ท่านหญิงแห่งทะเลสาบ—”

“ช่วยแนะนำตัวด้วย”

“ข้ามีนามว่ากาลฮัตแห่งแคร่เบนิก ข้าเป็นอัศวินแห่งกษัตริย์อาร์เธอร์ ราชอาณาจักรคามิลล็อต ผู้ปกครองดินแดนในเซตร็อน ทั้งยังเป็นผู้ปกครองแห่งดัมโนเนีย ดิฟเนนต์ โปวิส ดิเฟ็ดต์...”

“และทเมเรียด้วยใช่ไหม” นางเอ่ยชัด “แล้วยังมีเรดาเนีย ริเวีย เอเคิร์น และนิล์ฟาร์ตอีก ชื่อเหล่านี้มีความหมายอะไรกับเจ้าบ้างหรือไม่”

“ไม่ ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อน”

นางยกไหล่ นอกจากดาบประจำกายแล้ว นางยังถือธงทำนุ้ตกับชุดสตรีที่ซึกและบิตจนหมดเอาไว้วด้วย

“ว่าแล้วเชียว วันนั้นที่เท่าไร”

“วันนี้” อัศวินหนุ่มอ้าปากอย่างตื่นตะลึง “เป็นวันเพ็ญวันที่สองนับจากเทศกาลเบลเลน...ท่านหญิง...”

“สิริ” นางเอ่ยเสียงเรียบขณะไหวไหล่เพื่อจัดตำแหน่งให้ชุดเคลื่อนไหวไปอยู่บนผิวส่วนที่แห้งแล้ว ลำเนียงของนางช่างประหลาดหู นัยนาของนางทั้งกลมโตและมีสีเขียว

นางปิดเรือนผมอันชุ่มโชกไปด้านข้างโดยไม่ได้ตั้งใจ แล้วอัศวินก็เปลอสุดหายใจเฮือก นอกจากหูของนางจะเป็นหูแบบมนุษย์ปกติ ไม่ใช่หูแบบชาวเอลฟ์แล้ว บริเวณแก้มของนางยังพาดทับด้วยรอยแผลเป็นขนาดใหญ่แสนอัปลักษณ์ นางคงเพิ่งบาดเจ็บมา แต่ภูตบาดเจ็บได้ด้วยหรือ

นางคงสังเกตเห็นสายตาของเขา จึงหรี้นัยน์ตาทั้งสองลงและย่นจมูก

“ใช่แล้ว นี่คือแผลเป็น!” นางเอ่ยย้ำด้วยสำเนียงแปร่งหู “ทำไมเจ้าถึงดูหวาดกลัวนัก แผลเป็นถือเป็นของแปลกสำหรับอัศวินเช่นเจ้าหรือไ่มันน่าเกลียดถึงขนาดนั้นเชียวรี”

เขาใช้สองมือถอดชุดที่ทำจากโซ่อกแล้วปิดผมไปด้านข้าง

“ไม่เลย” อัศวินเอ่ยด้วยน้ำเสียงทงตนเฉกเช่นคนหนุ่ม พลงาวอดรอยแผลเป็นที่ยังไม่ทันหายดีให้อีกฝ่ายเห็น เป็นแผลเป็นที่กลายยาวตั้งแต่

ขมับไปจรดกราม “สิ่งที่น่าเกลียดคือชื่อเสียงเกียรติยศอันมีลทินต่างหาก ข้าคือกาลายัต บุตรแห่งลานเซล็อต ดู ลัก และอีเลน ธิดาของกษัตริย์เปเลเลส ผู้ปกครองแห่งแคร์เบนิก ผู้ที่สร้างบาดแผลนี้ให้แก่ข้าคือบรูนิส ผู้เหี้ยมโหด บุรุษชั้นต่ำที่ชอบชมhengสตรีเป็นนิจ ข้าสังหารเขาในการต่อสู้อันยุติธรรม ซึ่งหมายความว่าข้ายอมคู่ควรกับการรับดาบจากมือท่าน ท่านหญิงแห่งทะเลสาบ”

“เจ้าว่าอย่างไรนะ”

“ดาบนะ ข้าพร้อมจะรับมันแล้ว”

“นี่ดาบของข้า ข้าจะไม่ยอมให้ใครแตะต้องมันเด็ดขาด”

“แต่ว่า...”

“แต่อะไร”

“ท่านหญิงแห่งทะเลสาบมักจะ...มักจะปรากฏตัวขึ้นมาจากน้ำแล้ว มอบดาบให้ผู้อื่นไม่ใช่หรือ”

นางไม่เอื่อยอะไรไปพักใหญ่

“ข้าเข้าใจแล้ว” ในที่สุดนางก็เอื่อยขึ้น “ทุก ๆ दिनแดนต่างก็มีขนบธรรมเนียมเป็นของตนเอง ต้องขอโทษด้วยจริงๆ กาลายัต หรือไม่ว่าเจ้าจะชื่ออะไรก็ตาม แต่เห็น ๆ กันอยู่ว่าข้าไม่ใช่ท่านหญิงอย่างที่ควรจะเป็น ข้าจะไม่มอบสิ่งใดให้ใครทั้งนั้น และขอพูดชัด ๆ เลยว่าข้าจะไม่ยอมให้ใครมาแย่งอะไรไปจากข้าด้วย”

“แต่” เขาเอ่ย “ท่านต้องมาจากแดนภูตสินะ ท่านหญิง”

“ข้ามาจาก...” นางเอ่ยขึ้นหลังจากผ่านไประยะครู่ นัยน์ตาสีเขียวดูราวกับจะเหม่อมองเข้าไปในห้วงอวกาศและกาลเวลา “ข้ามาจากริเวียจากเมืองที่มีชื่อเดียวกัน ข้ามาจากลือกเอสคาล็อตต์ ข้าล่องเรือมาที่นี่ แต่เพราะหมอกลงหนามาก ข้าจึงมองไม่เห็นฝั่ง ได้ยินเพียงเสียงร้องของเคลปี...ม้าของข้าที่ตามข้ามาด้วย”

นางทางเลื้อยคลุมตัวสั้นเปียกโชกไว้บนหิน ส่งผลให้อัครวิญญูตหายใจเหือกอีกครั้ง แม้เลื้อยตัวนั้นจะผ่านการซักล้างมาแล้ว ทว่ากลับไม่หมดจดเท่าไร เขายังมองเห็นรอยเลือดที่ติดอยู่บนเนื้อผ้าเป็นหย่อม ๆ

“ข้าถูกคลื่นซัดมาที่นี่” เด็กสาวเริ่มเอ่ยอีกครั้ง นางคงจะมองไม่เห็นสายตาเขา หรือไม่ก็แสร้งทำเป็นไม่เห็น “ทั้งคลื่นและเวทมนตร์ของยูนิคอร์น...ว่าแต่ทะเลสาบแห่งนี้มีชื่อว่าอะไรนะ”

“ข้าไม่รู้” เขาสารภาพ “ในकिनเน็ดดีมีทะเลสาบอยู่หลายแห่ง-”

“ในकिनเน็ดดีรี”

“ใช่แล้ว เพื่อที่เขาเหล่านั้นคือเออวิตต์ฟา หากเดินทางผ่านป่าไป โดยให้เทือกเขาเหล่านั้นอยู่ทางซ้ายก็จะไปถึงดินาสติลส์เลอได้ภายในสองวัน และจะเดินทางต่อไปยังแคร์ดาทาลได้ ส่วนแม่น้ำ...แม่น้ำที่ตั้งอยู่ใกล้ที่สุดนั้นมีชื่อว่า...”

“ข้าไม่สันทนกว่าแม่น้ำที่อยู่ใกล้ที่สุดมีชื่อว่าอะไร เจ้าพอจะมีอะไรให้กินบ้างไหม กาลาฮัด ข้าหิวจะตายอยู่แล้ว”

“ทำไมถึงมองข้าแบบนั้น กลัวว่าข้าจะหายไปหรือ กลัวว่าข้าจะหนีจากไป พร้อมชนมชีพทั้งๆ กับไส้กรอกรมควันของเจ้ารีไจ อย่าห่วงไปเลย ข้าสร้างปัญหาไว้ในโลกเก่าของข้าไม่น้อย แถมยังทำให้โชคชะตาต้องปั่นป่วน ดังนั้นข้าจึงไม่ควรโผล่หน้ากลับไปสักระยะ ข้าจะอยู่ในโลกของเจ้าสักพักหนึ่ง อยู่ในโลกที่ข้าไม่อาจหาดาวมังกรหรือดาวแพะเจ็ดตัวบนฟ้าได้ อยู่ในโลกที่เวลาปัจจุบันคือวันเพ็ญวันที่สองนับจากเบลเลเทียน และเบลเลเทียนอ่านออกเสียงว่า ‘เบลเทน’ ทำไมเจ้าถึงมองข้าแบบนั้น”

“ข้าไม่รู้ว่าภูตกินอาหารได้ด้วย”

“ไม่ว่าจะภูต จอมเวทหญิง หรือเอลฟ์หญิงก็ล้วนแล้วแต่ดื่มกินกันทั้งนั้น แถมยังทำอย่างอื่นได้อีกด้วย”

“ว่าอย่างไรนะ”

“ช่างมันเถอะ”

ยิ่งเขาตั้งใจเพ่งมองนางมากเท่าใด กลิ่นอายเวทมนตร์ของนางก็ยิ่งจางหายไปมากเท่านั้น นางดูเหมือนมนุษย์และดูปกติธรรมดามากขึ้นเรื่อยๆ แต่อัคคิณหนุ่มรู้ดีว่านางไม่ใช่มนุษย์ ไม่มีทางเป็นมนุษย์ไปได้ เพราะคงไม่มีเด็กสาวธรรมดาคนไหนมาอาบน้ำเปลือยกายและซักเสื้อผ้าเปื้อนเลือดอยู่ใน

ทะเลสาบที่ตีนเขาเออวิตต์ฟา ภายในเขตคุมพูกกาแห่งนี้แน่ และไม่ว่าเด็กสาวจะมีรูปลักษณะเป็นเช่นไร นางก็ไม่มีทางเป็นมนุษย์แน่นอน แต่ถึงกระนั้น ในยามนี้กาลายด์กลับเพ่งมองเส้นผมสีเถ้าถ่านของนางอย่างเปิดเผยโดยไม่คิดกลัวเกรง ซึ่งหลังจากที่ผมของนางแห้งแล้ว มันกลับกลายเป็นสีเทาเปล่งประกายจนเขาประหลาดใจ เขาเพ่งมองดูมือเรียวยาวของนาง ดูงมูกเล็กบอบบาง ริมฝีปากซีดขาว และชุดเครื่องแบบผู้ชายรูปทรงประหลาดซึ่งทอดจากใยผ้าชั้นดี รวมทั้งดาบที่มีรูปร่างและเครื่องประดับตกแต่งแสนประหลาด ทว่าดูอย่างไรก็ดูไม่เหมือนดาบทหารทั่วไป นอกจากนี้เขายังจ้องมองฝ่าเท้าเปลือยเปล่าที่มีทรายแห้งๆ บนชายหาดเกาะติดเป็นก้อนด้วย

“ขอพูดให้ชัดๆ เลยนะ” นางเริ่มขณะเงยเท้าสองข้างเข้าด้วยกัน “ข้าไม่ใช่เอลฟ์สาว และถึงแม้ข้าจะเป็นจอมเวทหญิง เอ่อ ภูต...ข้าก็เป็นประเภทที่ไม่ค่อยจะปกตินัก ข้าไม่คิดว่าตนเองเป็นหนึ่งในพวกที่เจ้ากล่าวมาเลย”

“เสียใจด้วยนะ ข้าเสียใจจริงๆ”

“เสียใจเรื่องอะไรกัน”

“ว่ากันว่า...” ชายหนุ่มหน้าแดงและเอ่ยตะกุกตะกัก “ว่ากันว่าหากเหล่าภูตได้พบกับชายหนุ่มเยาว์วัย พวกนางจะพาชายหนุ่มเหล่านั้นไปยังแดนแห่งเอลฟ์...จากนั้นยามเมื่อได้อยู่บนพรมตะไคร้น้ำภายใต้พุ่มฟิลเบิร์ต พวกนางจะสั่งให้เขา—”

“ข้าเข้าใจแล้ว” นางตัวดำส่ายตามองเขาอย่างฉับไว แล้วก็ได้ใส่กรอกอย่างแรง “พูดถึงดินแดนแห่งเหล่าเอลฟ์แล้ว” นางเอ่ยขณะกลืนอาหารลงคอ “ข้าหนีมาจากที่นั่นพักใหญ่ และข้าก็ไม่คิดจะรีบหวนกลับไปด้วยส่วนเรื่องกิจกรรมบนพรมตะไคร้น้ำนั้น...พูดตามตรงนะ กาลายด์ ข้าว่าเจ้ามาพบท่านหญิงผิดคนแล้วละ แต่ข้าก็ต้องขอขอบคุณเจ้าจริงๆ สำหรับความหวังดีในครั้งนี้”

“ท่านหญิง! ข้าไม่ได้ตั้งใจจะลบหลู่—”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก”

“ท่านก็แค่ดู” เขาพิมพ์ “งดงามชวนมองมากเท่านั้น”

“ขอขอบคุณเจ้าอีกครั้ง แต่มันก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้ยู่ดี”

ทั้งสองนั่งเียบไปพักใหญ่ อากาศข้างอบอุ่นนัก ดวงตะวันที่ตั้งตระหง่านอยู่บนจุดสูงสุดทำให้โชดหินทั้งหลายอุ่นขึ้น ชวนให้รู้สึกสบายกาย สายลมเบาบางพัดโชยผิวน้ำจนกระเพื่อมเป็นวง

“คือว่า...” จู่ๆ กาลาฮัดก็เริ่มเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูอึดอัดอย่างประหลาด “คมดอกอาบเลือดมีความหมายอย่างไรหรือ เหตุใดองค์ราชาผู้ถูกทวนแทงที่ต้นขาจึงต้องทนทุกข์ทรมาน และเรื่องนี้มีความหมายอย่างไร แล้วหญิงสาวบริสุทธิ์ในชุดสีขาวที่ถือจอกหรือถ้วยเงินมาด้วยนั้นหมายถึงสิ่งใดกันแน่—”

“พักเรื่องพวกนั้นไว้ก่อนเถอะ” นางเอย์แทรก “เจ้ายังปกติดีอยู่ใช่ไหม”

“ข้าเพียงแค่ถามเท่านั้น”

“และข้าก็ไม่เข้าใจคำถามของเจ้าเอาเสียเลย มันคือรหัสผ่านที่มี การตกลงกันไว้ก่อนใช้หรือไม่ หรือเป็นสัญญาณที่เอาไว้ใช้ระบุตัวตนของกันและกัน ช่วยอธิบายให้ข้าฟังที”

“ข้าอธิบายไม่ได้”

“เช่นนั้นเจ้าจะถามทำไม”

“เพราะว่า...” เขาก็อึก “คือว่า พุดสั้นๆ ก็คือ...สมาชิกในกลุ่มเราคนหนึ่งดันไม่ได้เอ่ยถามคำถามเหล่านี้ออกไปตอนมีโอกาศ เขาคงจะลั่นแข่งหรือไม่ก็อับอายขายหน้าอยู่...แต่สุดท้ายเขาก็ไม่ได้เอ่ยถามออกไป เรื่องร้ายๆ บางอย่างจึงบังเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นเราเลยเอ่ยถามเพื่อเอาไว้อุ่นสมอง”

“ในโลกนี้มีผู้วิเศษอยู่บ้างไหม หมายถึงผู้ที่ศึกษาศาสตร์เวทหรือพวกผู้รอบรู้ล่ะ”

“มีท่านเมอร์ลินแล้วก็มีมอร์กานา แต่มอร์กานาเป็นคนชั่ว”

“แล้วเมอร์ลินเล่า”

“ก็กลางๆ”

“เจ้ารู้ไหมว่าข้าจะหาเขาพบได้ที่ไหน”

“รู้สิ! ในคาเมลีโอตัง ในราชสำนักของกษัตริย์อาร์เธอร์ ข้าเองก็กำลังมุ่งหน้าไปที่นั่นอยู่เหมือนกัน”

“มันอยู่ไกลไหม”

“ท่านต้องมุ่งหน้าจากที่นี่ไปยังโพวิส ไปยังแม่น้ำฮาเฟรน จากนั้นก็เดินตามน้ำไปยังเกลวัม ไปยังท้องทะเลแห่งซาบีนา และจากที่นั่นให้มุ่งหน้าต่อไปยังที่ราบในเซตร้อน รวมๆ แล้วน่าจะใช้เวลาเดินทางราวๆ สิบวัน...”

“ไกลเกินไป”

“แต่ท่านอาจ” อีกฝ่ายอีกอัก “ย่นระยะทางลงโดยการขี่ม้าข้ามผ่านคุ่มพุกกาไป แต่หุบเขาแห่งนี้เป็นหุบเขาต้องมนตร์ ถือเป็นสถานที่ที่น่าสะพรึงกลัวเป็นอย่างมาก แถมข้ายังได้ยินมาด้วยว่าที่นั่นมีพวกเออดินาน บาด เทกต์เวลล์ หรือพวกบุรุษตัวเล็กผู้ชั่วร้ายอาศัยอยู่ด้วย—”

“อะไรกัน นี่เจ้าพกดาบมาเป็นเครื่องประดับหรืออย่างไร”

“ดาบจะทำอะไรได้เมื่อต้องต่อกรกับเวทมนตร์คาถา”

“ทำได้เยอะเลยละ ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ข้าคือวิทเซอร์ เคยได้ยินคำนี้มาบ้างไหม เหอะ คงไม่สินะ แล้วข้าก็ไม่แน่ว่าพวกตัวเล็กที่เจ้าว่าด้วยข้าเองก็มีสหายคนแคระอยู่หลายคนเหมือนกัน”

แนลี เขาคิด

“ท่านหญิงแห่งทะเลสาบ”

“ข้ามีชื่อว่าซีริ อย่าเรียกข้าว่าท่านหญิงแห่งทะเลสาบอีก มันทำให้ข้านึกถึงความทรงจำแย่ๆ ที่ทั้งเจ็บปวดและน่ารังเกียจ นั่นเป็นชื่อที่คนเหล่านั้นใช้เรียกข้าในดินแดนแห่ง...เจ้าเรียกดินแดนนั้นว่าอะไรนะ”

“แดนแห่งภูต หรือที่พวกนางไม่เรียกกันว่าอันนุ ส่วนพวกแซกซันเรียกที่นั่นว่าแดนแห่งเอลฟ์”

“แดนแห่งเอลฟ์...” นางใช้พรหมพิททิซ¹ ลายตาหมากรุกที่เขามอบให้

¹ ลายเส้นแปลกตาที่เต็มไปด้วยสัญลักษณ์ต่างๆ มากมาย

มาคลุมไหล่ “เจ้ารู้ไหมว่าข้าเคยไปที่นั่นมาก่อน ข้าเคยก้าวเข้าไปในหอคอยนางแอ่น จากนั้นก็คุ้ม! ข้าไพล่มาท่ามกลางเหล่าเอลฟ์ แล้วพวกเขาก็เรียกข้าด้วยคำนั้นแหละ ท่านหญิงแห่งทะเลสาบ ตอนแรกข้าชอบมันอยู่หรอก เพราะมันฟังดูเหมือนเป็นคำเยินยอ จนกระทั่งข้าได้รู้ว่าในสถานที่แห่งนั้นในหอคอยริมทะเลสาบ ข้าไม่เคยมีศักดิ์เป็นท่านหญิง หากแต่เป็นเพียงนักโทษคนหนึ่ง”

“นั่นใช่” อัศวินหนุ่มโพล่งถาม “ที่ที่เลื้อของท่านต้องเปื้อนเลือดหรือเปล่า”

นางนิ่งเงียบไปนาน

“ไม่” นางเอ่ยออกมาในท้ายที่สุด ทว่าดูเหมือนน้ำเสียงของนางจะสั่นไหวเล็กน้อย “ไม่ใช่ที่นั่น ตาดีไม่เบาเลยนี่ เอาเถอะ ถึงอย่างไรเราก็ไม่อาจหนีความจริงพ้นอยู่ดี แต่มันยังไม่อาจหนีปัญหาได้อีกด้วย...ใช่แล้ว กาลาฮัด เนื้อตัวของข้ามักจะเปื้อนเลือดอยู่บ่อยครั้ง ทั้งเลือดของศัตรูที่ข้าสังหาร เลือดของสหายที่ข้าพยายามช่วยเหลือ...และสหายที่ตายจากไปในอ้อมแขนข้า...เหตุใดเจ้าจึงจ้องมองข้าแบบนี้”

“ข้าไม่รู้หรอกนะว่าท่านเป็นมนุษย์หรือภูต...หรือเทพธิดาองค์หนึ่ง...แต่หากท่านเป็นมนุษย์เดินดินเช่นพวกเรา...”

“ช่วยข้าเรื่องสักที่จะได้ไหม”

“ข้าก็อยากลองฟังเรื่องราวของท่านนะ” นัยน์ตาของกาลาฮัดเปล่งประกายวาว “ช่วยกรุณาเล่าให้ข้าฟังสักหน่อยได้ไหม ท่านหญิง”

“แต่มันยาวนาน”

“พวกเราใช้เวลาเหลือเฟือ”

“แล้วมันก็จะไม่สวดยด้วย”

“ข้าไม่เชื่อท่านหรอก”

“ทำไมเล่า”

“เพราะตอนที่ท่านอาบน้ำอยู่ในทะเลสาบ ท่านร้องเพลงไปด้วยนะสิ”

“ช่างสังเกตเอาเรื่อง” นางพลิกหันศีรษะหนีพลางเม้มริมฝีปากใบหน้าของนางพลันบิดเบี้ยวและดูอัปลักษณ์ขึ้นมากะทันหัน “ใช่ ถือว่า

ช่างสังเกตไม่เบา แต่ยังไร้เดียงสาอยู่มาก”

“โปรดเล่าเรื่องของท่านให้ข้าฟังทีเถอะ”

“ก็ได้” นางถอนหายใจ “ก็ได้ ถ้าเจ้าอยากฟังนัก...ข้าจะเล่าให้ฟังเอง”

นางขยับเปลี่ยนท่าให้สบายขึ้นเช่นเดียวกับเขา ม้าสองตัวที่เดินเลียบชายปากำลังเล็มกินหญ้าและสมุนไพรอยู่

“เริ่มตั้งแต่ต้นเลยนะ” กาลาฮ์ตร้องขอ “เริ่มตั้งแต่ตอนแรกเลย...”

“เรื่องนี้” นางเอ่ยหลังจากผ่านไปครู่หนึ่งขณะดิ่งผืนพรมพิกทิกซ์ มาคลุมตัวให้แน่นขึ้น “เหมือนจะไม่มีจุดเริ่มต้นที่แน่นอนนี่สิ แกมข้ายังไม่มั่นใจด้วยว่ามันจะจบหรือยัง เจ้าต้องรู้ว่าอดีตกาลนั้นได้ผสมรวมเข้ากับอนาคตจนยุ่งเหยิงไปกันหมดแล้ว เอลฟ์ตนหนึ่งเคยบอกข้าว่ามันเหมือนงูที่งับปลายหางของตัวเองไว้ จงรู้ไว้ว่าตัวนั้นมีชื่อว่าอูโรโบรอส และการที่มันกัดหางตัวเองก็สื่อถึงวงกลมปิด ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ล้วนซุกซ่อนอยู่ในทุกช่วงเวลาเวลา เช่นเดียวกับความเป็นนิรันดร์ เจ้าเข้าใจไหม”

“ไม่เลย”

“ช่างเถอะ”

ข้าพเจ้าขอกล่าวต่อเจ้าด้วยความสัตย์จริงว่าผู้ใดที่หลงเชื่อในความฝันก็เปรียบดังผู้ที่พยายามฉวยจับสายลมหรือเงามืดไว้ในมือ เขาคือผู้ที่ถูกลวงหลอกด้วยภาพมายาหรือกระจกเงาอันบิดเบือนที่ฉายให้เห็นภาพหญิงสาวกำลังคลอเคลียบุตร ซึ่งถือเป็นเรื่องน่าขันยิ่ง และหากคนผู้นั้นคิดจะทำให้ความฝันที่ว่างกลายเป็นจริง หรือคิดจะเหยียบย่ำไปตามเส้นทางลวงตา เขาก็ถือเป็นคนโง่โดยแท้

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ถูกเยียดหยามหรือไม่เชื่อถือว่าในความฝันเลย ถือเป็นผู้ที่ไม่ฉลาดเช่นเดียวกัน เพราะหากความฝันนั้นไม่มีความสำคัญอะไรเลย เหตุใดปวงเทพทั้งหลายจึงสรรค์สร้างเรามาพร้อมกับทักษะในการฝัน

บทที่สอง

สายลมเบาบาง พัดโชยผิวน้ำของทะเลสาบที่เดือดพล่าน ราวอยู่ในหม้อต้มจนเกิดเป็นคลื่นกระเพื่อมไหว ทั้งยังพัดพาสายหมอก ชาติห้วงจำนวนหนึ่งมาปกคลุมเหนือเวียงน้ำ หูพายบนตัวเรือส่งเสียงเอี้ยดอัด สลับกับเสียงทึบทื่อเป็นจังหวะ ส่วนไม้พายก็ขยับผลุบๆ โผล่ๆ เป็นระยะ ส่งผลให้สายน้ำแตกกระจายดูจพายุหยดน้ำเปล่งประกาย

คอนด์วิราмурสว่างมือบนกราบเรือที่กำลังลอยละล่องด้วยความเร็ว ราวหอยทากคลาน ข้าเสียจนสายน้ำแทบจะไม่ขึ้นฟองหรือกระเด็นมาถูก มือนางเลย

“ให้ตายสิ” นางเอ๋อด้วยน้ำเสียงเหน็บแนมที่สุดเท่าที่ทำได้ “รวดเร็ว ะไรอย่างนี้! พวกเราพุ่งผ่านคลื่นไปเร็วเสียจนข้าหัวหมุนไปหมดแล้ว!”

คนพายเรือที่เป็นชายตัวเตี้ยรูปร่างกำยำสบถพึมพำอย่างโกรธเคือง เป็นการตอบรับ โดยไม่เงยศีรษะซึ่งปกคลุมด้วยเส้นผมสีเทาหยิกหยอย ราวขนแกะคารากูลขึ้นลึกนิด นับตั้งแต่นางขึ้นเรือมา คนพายเรือแสนกักขฬะ ผู้นี้ก็เอาแต่ปิดคำถามของนางด้วยการคำราม ขากเสลด และทำเสียงฮึดฮัด อยู่ในลำคอกมาโดยตลอด นางทนมันมามากพอแล้ว

“ระวังด้วยเล่า” นางลากเสียงยาวขณะพยายามสงบใจอย่างยากลำบาก “ขึ้นยังพายเรือหนักหน่วงแบบนี้ เจ้าอาจบาดเจ็บเอาได้นะ”

ครั้งนี้ชายผู้นั้นยอมเงยหน้าที่ดำมะเมื่อมและคล้ำแดดคล้ำฝนดั่ง หนึ่งฟอกขึ้นในที่สุด เขาคำราม ขากเสลด และพยักพยิดคางที่มีต่อหนด สีเทาขึ้นครีมีไปยังรอกไม้ที่ติดอยู่กับบริเวณสี่ข้างและเส้นเอ็นซึ่งส่วนปลาย

หายลับไปในน้ำ แถมยังกำลังตึงแน่นขึ้นเรื่อย ๆ ตามการเคลื่อนไหวของเรือ และเมื่อคิดว่าคำอธิบายที่ตนให้ไปน่าจะละเอียดดีพอแล้ว เขาก็หันกลับไปพายเรือต่อด้วยจังหวะเดิม ซึ่งก็คือยกไม้พายขึ้น หดค้าง ลดต่ำลงไปในน้ำครึ่งหนึ่ง แล้วหดค้างไปเนิ่นนาน ตามด้วยกระชากไม้พาย และหยุดนิ่งไปอีกนานสองนาน

“อะฮ่า” คอนด์วีรามูร์สเอย่อย่างไม่วางใจขณะแหงนหน้าขึ้นมองฟ้า “ข้าเข้าใจแล้ว เหตุที่ล่อยตามหลังเรือมาต่างหากคือสิ่งสำคัญ และมันก็ต้องขยับไปในความเร็วกว่าที่พอเหมาะ ทั้งยังต้องอยู่ในระดับความลึกที่พอดีด้วย มิใช่เพียงการตกปลาเท่านั้นที่สำคัญ ส่วนเรื่องอื่นๆ ล้วนไม่สำคัญทั้งสิ้น”

สิ่งที่นางพูดนั้นช่างขัดแย้งเสียจนชายผู้นั้นไม่แม้แต่จะคำรามหรือถอนหายใจด้วยซ้ำ

“ใครสนกันล่ะ” คอนด์วีรามูร์สยังคงพูดต่อฝ่ายเดียว “ว่าข้าต้องเดินทางทั้งคืน ว่าข้าหิวโหย ปวดหลัง และคันคะเยอเพราะที่นั่งแข็ง ๆ ขึ้นแฉะนี้ ต่อให้ข้าจะปวดฉี่แค่ไหนก็ไม่มีใครสนใจอยู่ดี ไม่ มีเพียงการล่องเรือหาปลาเท่านั้นที่สำคัญ แม้ว่าจริง ๆ แล้วมันเป็นการกระทำที่ไร้จุดหมายยิ่งนักก็ตาม เหตุที่ล่อยที่หย่อนลงไปกลางน้ำในความลึกแค่หกฟุตนะไม่มีทางจับตัวอะไรได้อยู่แล้ว”

คนพายเรือเอย่ศีรษะขึ้นจ้องมองนางอย่างไม่พอใจ ก่อนจะคำรามด้วยความหงุดหงิดอย่างหนัก คอนด์วีรามูร์สฉีกยืมอวดฟันซี่เล็กของตนอย่างพอใจ เรือยังคงเคลื่อนที่ต่อไปอย่างเชื่องช้า ทว่าคนพายกลับโมโหขึ้นมาเสียแล้ว

คอนด์วีรามูร์สเอนร่างลงไปพิงม้านั่งหลังเรือและยกขาขึ้นไขว่ห้างโดยไม่สนใจชายกระโปรงที่เล็กสูงขึ้น

ชายผมเทาคำรามพร้อมกำฝ่ามือขรุขระที่จับไม้พายอยู่แน่น และแสวงทำเป็นจ้องมองสายเบ็ด เห็นได้ชัดว่าเขาไม่คิดจะพายเรือให้เร็วขึ้นสักนิด นักเวทฝึกหัดจึงได้แต่ถอนหายใจอย่างปลดปล่อยและเบนความสนใจไปยังท้องฟ้าแทน

หูกพายบนตัวเรือส่งเสียงลั่นเอี้ยดอ๊าด หยดน้ำเปล่งประกายมากมาย

ร่วงหล่นลงมาจากปลายไม้พาย

ทันใดนั้นเส้นขอบของเกาะแห่งหนึ่งก็ปรากฏขึ้นเลื่อนรางท่ามกลางสายหมอกที่จางหายไปอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับยอดหอคอยหินทรงแหลมสีเทามินที่ตั่งตระหง่านดั่งเสาหินต้นใหญ่ แม้ว่าคนพายเรือแสนหยาบคายจะยังคงหันหน้าตรงไปและไม่ได้เหลียวหลังกลับมามอง แต่เขาก็รู้ด้วยวิธีใดก็ไม่ทราบ่ว่าพวกเขาใกล้ถึงจุดหมายกันแล้ว เขาวางไม้พายลงบนกราบเรือโดยไม่เร่งรีบ แล้วหยัดร่างลุกขึ้นและเริ่มชักรอกเบ็ดกลับมา ส่วนคอนด์วิรามุรส์ที่ยังคงนั่งไขว่ห้างอยู่เพียงผิวปากและแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า

เมื่อชักรอกกลับมาเสร็จแล้ว เขาก็ตรวจดูเหยื่อที่มีลักษณะคล้ายข้อทองเหลืองขนาดใหญ่ติดตะขอสามง่ามและพู่ขนแกะสีแดง

“อู๊ยๆ” คอนด์วิรามุรส์เอ่ยเสียงหวาน “จับอะไรไม่ได้เลยหรือนี่ น่าเสียดายจริง ๆ ข้าละอยากรู้จริงๆ ว่าทำไมเราถึงโชคร้ายกันถึงเพียงนี้ บางทีเรื่อนี้อาจจะแล่นเร็วไปหรือเปล่า”

ชายผมเทา มองนางด้วยสายตาแสดงออกถึงความชั่วร้ายนานัปการ เขาหย่อนตัวลงนั่ง ขากเสมหะ ถ่มมันลงไปเหนือกราบข้าง ก่อนจะใช้มือใหญ่ตะปุมตะปำของตนฉวยไม้พายขึ้นมาและเอนหลังอย่างแรง ไม้พายตกกระทบกับผิวน้ำและส่งเสียงระรัวอยู่ในหุบพาย จากนั้นเรือทั้งลำก็พุ่งทะยานผ่านผืนทะเลสาบไปราวกับลูกธนู ส่งผลให้สายน้ำขึ้นฟองและเกิดเสียงดังซ่าบริเวณหัวเรือ ส่วนบริเวณท้ายเรือก็มีน้ำไหลเชี่ยวกรากยังคำรามไม่ทันจบตี ชายผมเทา ก็พาข้ามผ่านระยะทางประมาณหนึ่งในสี่ช่วงศตวรรษที่ขวางกั้นระหว่างพวกเขากับเกาะตรงหน้า แคมตัวเรือยังพุ่งฉิวขึ้นไปบนพื้นกรวดอย่างรุนแรงเสียงจรัสของคอนด์วิรามุรส์เซถลาลงมาจากที่นั่ง

ชายผมเทาพึมพำเสียงต่ำ ขากเสมหะ และถ่มมันออกมา นักเวทฝึกหัดรู้ดีว่าการกระทำดังกล่าวแปลความหมายเป็นภาษาอารยชนได้ว่า *ออกไปจากเรือข้าเสีย นางแม่มดใจร้อน* นอกจากนี้นางยังรู้ด้วยว่าอีกฝ่ายคงไม่มีทางตรงมาอ้อมนางขึ้นไปบนฝั่งแน่ นางจึงถอดรองเท้าแตะของตนออกยกขากระโปรงขึ้นสูงอย่างยียวน ก้าวลงจากเรือ และจำต้องกลั้น

เสียงสบถไว้เมื่อโดนเปลือกหอยแมลงภู่อัดเข้าให้

“ขอบใจนะ” นางเอ๋ยลวดไรรพินที่ขบแน่น “ที่ช่วยพายเรือมาส่ง”

นางเดินเท้าเปล่าตรงไปยังชั้นบันไดหินทันทีโดยไม่รอเสียงคำรามตอบ และไม่หันหลังกลับไปอีกเลย ความรู้สึกอึดอัดและปัญหาทั้งหมดของนางพลันระเหยหายไปอย่างไร้ร่องรอย โดยมีความรู้สึกตื่นเต้นที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เข้ามาแทนที่ นางอยู่ที่นี่แล้ว บนเกาะอินสวิตเรแห่งทะเลสาบลีอกเบลสส์ นางยืนอยู่บนที่ที่เกือบจะเป็นตำนาน และมีเพียงผู้ที่ถูกเลือกไม่กี่คนเท่านั้นเคยได้มาเยือน

สายหมอกยามเช้าจางหายไปหมดแล้ว และดวงอาทิตย์สีแดงก็เริ่มจะฉายแสงจ้าผ่านผืนฟ้าซมุกซมัวมา ฟุ่กนางนวลบินวนอยู่เหนือเชิงเทินพลางร้องไม่หยุด ก่อนจะบินฉิวผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ผู้ที่ยืนพึงรูปปั้นคิเมรามอบรางวัลแยกเขี้ยวอยู่บนยอดบันไดซึ่งทอดตรงจากชายหาดมาสู่บริเวณระเบียบังคือนิมเว

หรือท่านหญิงแห่งทะเลสาบ

นางเป็นหญิงสาวที่งดงาม แต่มีรูปร่างเตี้ย น่าจะสูงไม่เกินห้าฟุตด้วยซ้ำ คอนด์วีรามุรส์เคยได้ยินมาว่าตอนที่นางยังเด็ก นางเคยถูกเรียกขานว่า ‘ยายเตี้ย’ มาก่อน และในยามนี้นางก็รู้แล้วว่าชื่อเล่นนั้นช่างเหมาะสมยิ่งนัก แต่ในขณะเดียวกัน นางก็มั่นใจว่าคงไม่มีใครกล้าเรียกขานจอมเวทหญิงร่างเล็กด้วยชื่อดังกล่าวมาอย่างน้อยๆ ก็ครึ่งศตวรรษได้

“ข้าคือคอนด์วีรามุรส์ ทิลลี” นางแนะนำตัวพร้อมค้อมกายให้ด้วยท่าที่เขินอายเล็กน้อย เพราะยังถือรวงเท้าแตะอยู่ในมือ “ข้ารู้สึกยินดียิ่งนักที่ได้มาเยือนเกาะของท่าน ท่านหญิงแห่งทะเลสาบ”

“นิมเว” จอมเวทหญิงร่างเล็กแก้ให้ “แค่นิมเวก็พอแล้ว ข้ามาตำแหน่งและยศศักดิ์ต่างๆ ไปเถอะ ท่านหญิงทิลลี”

“เช่นนั้นท่านเรียกข้าว่าคอนด์วีรามุรส์ก็พอ”

“มากับข้าสิ คอนด์วีรามุรส์ มาคุยกันขณะกินอาหารเช้าเถอะ ข้าว่าเจ้าคงจะหิวแล้ว”

“ไม่ปฏิเสธ”

อาหารเข้ามือนั้นมีทั้งเนยแข็งสดสีขาว ไข่ นม และขนมปังข้าวกลึงสีาสี ที่สาวใช้วัยเยาว์ผู้แสนเงียบขรึมซึ่งเนื้อตัวเต็มไปด้วยกลิ่นแป้งสองคนเป็นผู้นำมาเสิร์ฟ คอนดั้รวามูร์ลส์มือกินท่ามกลางสายตาของจอมเวทร่างเล็กที่จ้องมองนาง

“หอคอยแห่งนี้” นิมเวเอ่ยซ้ำๆ พลังแผ่ลึบทุกๆ การเคลื่อนไหว และอาหารแทบทุกคำที่นางส่งเข้าปาก “มีด้วยกันทั้งหมดหกชั้น และหนึ่งในนั้นก็เป็นชั้นใต้ดิน ชั้นของเจ้าคือชั้นที่สองที่อยู่เหนือผืนดินขึ้นไป ซึ่งมีเครื่องอำนวยความสะดวกที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิตเตรียมไว้พร้อมสรรพ อย่างที่เจ้าเห็น ชั้นล่างนี้คือพื้นที่สำหรับต้อนรับแขก ที่พักของเหล่าข้ารับใช้เองก็ตั้งอยู่บนชั้นนี้ด้วยเช่นกัน ส่วนที่ชั้นใต้ดิน ชั้นหนึ่ง และชั้นสามนั้นเป็นที่ตั้งของห้องทดลอง ห้องสมุด และหอศิลป์ เจ้าเข้าออกชั้นและห้องต่างๆ ตามที่ข้ากล่าวได้อย่างอิสระ นอกจากนี้เจ้ายังใช้งานห้องและสิ่งของในห้องนั้นได้อย่างอิสระด้วยเช่นกัน จะใช้อย่างไรและเมื่อไหร่ก็ได้”

“เข้าใจแล้ว ขอบคุณท่านมาก”

“ส่วนชั้นบนสุดทั้งสองชั้นนั้นเป็นที่ตั้งของห้องพักและห้องเรียนส่วนตัวของข้า ซึ่งถือเป็นพื้นที่ส่วนตัวโดยเด็ดขาด เพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดใดๆ ข้าจึงขอแจ้งว่าที่ข้าต้องบอกเช่นนั้นเป็นเพราะข้าอ่อนไหวต่อเรื่องนี้มากที่สุด”

“ข้าจะเคารพความเป็นส่วนตัวของท่านอย่างแน่นอน”

นิมเวหันหน้าไปทางหน้าต่างที่ยังคงเผยให้เห็นคนพายเรือจอมคำราม ดูเหมือนเขาจัดการสัมภาระของคอนดั้รวามูร์ลส์เรียบร้อยแล้ว และบัดนี้ก็กำลังขนย้ายคันเบ็ด รอก แท้ กระซอน และเครื่องมือตกปลาชนิดอื่นๆ ขึ้นไปบนเรืออยู่

“ข้าค่อนข้างหัวโบราณ” นางกล่าวต่อ “แต่ข้าก็ชินกับการใช้งานของบางอย่างแต่เพียงผู้เดียวเสียแล้ว คล้ายๆ กับการใช้แปรงสีฟันนั้นแหละ

ห้องส่วนตัว ห้องสมุด และห้องน้ำของข้า รวมถึงฟิชเชอร์ คิง เองก็ด้วย
อย่าคิดใช้ประโยชน์จากฟิชเชอร์ คิง เป็นอันขาด”

คอนด์วีรามูร์สเกือบจะล้าลั่นนมเข้าให้ สีหน้าของนิมเวียงคงนิ่งเรียบ
ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

“และถ้า...” นางเอ่ยต่อก่อนที่หญิงสาวอีกคนจะทันพูดอะไรออกมา
“ถ้าเกิดเขาคิดจะใช้ประโยชน์จากเจ้า ก็จงปฏิเสธเขาไปเสีย”

ในที่สุดคอนด์วีรามูร์สก็กลืนนมลงคอไปได้ นางรีบพยักหน้าอย่าง
ว่องไวขณะยังตัวเองไม่ให้เอ่ยความเห็นใดไป นางเกือบจะหลุดปากพูด
ออกไปแล้วว่านางไม่สนใจพวกคนตกปลา โดยเฉพาะพวกคนกักขฬะ
ที่มีเส้นผมสีขาวยุ่งเหยิงดั่งก้อนเนยแข็ง

“ดี” นิมเวลากเสียงนิบ “เท่านี้การอารัมภบทก็จบลงแล้ว ได้เวลา
เข้าเรื่องกันเสียที เจ้าไม่อยากรู้หรือว่าเหตุใดข้าถึงเจาะจงเลือก เจ้าจาก
บรรดาผู้สมัครทั้งหลาย”

คอนด์วีรามูร์สแสร้งทำทำที่ครุ่นคิดหาคำตอบเพียงเพื่อให้ตนเอง
ดูมั่นอกมั่นใจจนเกินไป ทว่านางก็ตระหนักได้อย่างรวดเร็วว่าหากนางแสร้ง
ถ่อมตัวกับนิมเวแม่เพียงเล็กน้อย ความไม่จริงใจนี้จะต้องทำให้อีกฝ่ายรู้สึก
ไม่พอใจอย่างแน่นอน

“เพราะข้าคือนักอ่านฝันที่เก่งกาจที่สุดในสถาบัน” นางตอบด้วย
น้ำเสียงเยือกเย็น ไม่เพ้อฝัน ไร้อารมณ์โอ้อวด “และข้าก็เป็นผู้ทำนายฝัน
ฝีมือดีเป็นอันดับสองในชั้นปีที่สาม”

“ข้าเกือบจะรับคนที่ได้อันดับหนึ่งแล้ว” นิมเวพูดขวานผ่าซากโดยไม่
อ้อมค้อม “แต่อนิจจา พวกเขากลับบอกข้าว่าคนทะเยอทะยานผู้นั้น
หัวรั้นนัก เพราะนางเป็นบุตรสาวของคนสำคัญสักคนหนึ่ง พอเป็นเรื่อง
ศาสตร์การทำนายฝันและการแปลฝันแล้ว คอนด์วีรามูร์สที่รัก เจ้าก็น่าจะ
รู้ดีที่ว่าพรสวรรค์เช่นนี้อาเน่อาอนอนไม่ได้ กระทั่งนักอ่านฝันที่เก่งกาจ
ที่สุดก็อาจจะประสบกับความล้มเหลวได้เช่นกัน”

คอนด์วีรามูร์สเก็บคำโต้แย้งที่ว่านางนับความล้มเหลวของตัวเองได้
โดยใช้นิ้วมือเพียงข้างเดียวเอาไว้ ถึงอย่างไร นางก็กำลังคุยอยู่กับปรมาจารย์

แถมศาสตราจารย์คนหนึ่งที่ตั้งบ้านของนางซึ่งมีสถานะเป็นผู้รู้รอบด้าน
ยังเคยกล่าวเอาไว้ด้วยว่า “พวกเจ้าจะต้องตระหนักรู้ถึงขีดจำกัดของตนเอง
ให้ดี”

นิมเวงกศิระชะน้อยๆ เพื่อชื่นชมความเจียบงันของนาง

“ข้าขอข้อมูลมาจากสถาบันแล้ว” นางเอ่ยหลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง
“ดังนั้นข้าจึงรู้ว่าเจ้าไม่ได้ทำนายฝนโดยใช้ยาหลอนประสาทช่วย ซึ่งข้ารู้สึก
พอใจเป็นอย่างมาก เพราะข้าเกลียดยากล่อมประสาท”

“ข้าทำนายฝนได้โดยไม่ต้องใช้ยาใดๆ” คอนด์วิรามุรส์ยืนยันอย่าง
ทะนงตน “สิ่งที่ข้าต้องใช้มีเพียงตะขอเกี่ยวเท่านั้น”

“ว่าอย่างไรนะ”

“ตะขอเกี่ยวไงเจ้าคะ” นักเวทฝึกหัดกระแอมไอ “ข้าหมายถึงวัตถุ
ที่มีความเชื่อมโยงกับสิ่งที่ข้าต้องฝนถึงไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง อย่างเช่น
พวกสิ่งของหรือรูปภาพ...”

“รูปภาพหรือ”

“ใช่แล้ว ข้าทำนายฝนจากรูปภาพได้ดีทีเดียว”

“โอ้” นิมเวียม “นั่นก็ดีเลย ถ้าใช้รูปภาพได้ งั้นก็คงไม่น่ามีปัญหา
อะไร และถ้าหากนักอ่านฝนอันดับหนึ่งและผู้ทำนายฝนอันดับสองของเรา
กินมือเข้าจนอึดหนักดีแล้ว ข้าจะอธิบายเหตุผลอื่นๆ ที่ทำให้ข้าตัดสินใจ
เลือกเจ้ามาเป็นผู้ช่วยของข้าให้เจ้าฟังเดี๋ยวนี้”

ไอเย็นแผ่กระจายออกมาจากกำแพงหิน เป็นความเย็นที่แม้แต่
ฝ่าม่านผืนหนักหรือไม้บุผนังสีเข้มก็ไม่อาจบรรเทาลงได้ กระทั่งพื้นหิน
ยังส่งไอเย็นผ่านพื้นรองเท้าแตะมายังฝ่าเท้าของนาง

“หลังประตูปานนั้น” นิมเวชี้ทางด้วยท่าทีฉาบฉวย “คือห้องทดลอง
อย่างที่ข้าบอกไปก่อนหน้านี้ เจ้าใช้มันได้ตามสบาย แต่แน่นอนว่าข้าคง
ต้องขอแนะนำให้ระวังตัวและประมาณตนเอาไว้ โดยเฉพาะหากเจ้าพยายาม
จะสั่งให้พวกไม้กวาดหัวถึงน้ำไปด้วยตนเอง”

คอนด์วิรามุรส์หัวเราะคิกคักอย่างสุภาพ แม้ว่ามุกตลกนั้นจะเป็น
มุกที่เก่ามากที่สุดก็ตาม ถึงอย่างไร เหล่าวิทยาการทั้งหลายก็มักจะชอบเสริม

มุกตลกเกี่ยวกับความยากลำบากของเหล่าลูกศิษย์ของจอมเวทในตำนาน
เข้าไปในคำชี้แนะของตนเสมออยู่แล้ว

ชั้นบันไดอันคดเคี้ยวนี้หนอตยาวสูงขึ้นไปตั้งงูทะเลและลาดชัน
เป็นอย่างมาก พวกนางยังไม่ทันจะไปถึงจุดหมาย คอนดร์วีรามูร์สกีเหวี่ยง
โซมกายและหอบหายใจอย่างหนัก ส่วนนิมเวกลับไม่แสดงอาการเหนื่อย
แม้แต่หน่อย

“เชิญทางนี้” นางเปิดประตูไม้โอ๊ก “ก้าวระวังด้วย”

คอนดร์วีรามูร์สกีก้าวเข้าไปและสูดลมหายใจดังเฮือก

ห้องโถงแห่งนี้เป็นหอศิลป์สำหรับจัดแสดงภาพ ผนังทุกด้านล้วน
ปกคลุมด้วยภาพวาดต่าง ๆ นานาตั้งแต่พื้นจรดเพดาน บรรดาภาพวาด
ที่แขวนห้อยอยู่นั้นมีทั้งภาพวาดสีน้ำมันที่ใหญ่และเก่าจนลอกแตกเป็นริ้ว
ภาพวาดขนาดเล็ก ภาพพิมพ์เก่าจนเหลือง ภาพพิมพ์ลายแกะ ภาพวาด
สีน้ำเลือนราง และภาพวาดสีซีเปีย นอกจากนี้ยังมีภาพวาดสีกวอชและ
เทมเปราสีสันสดใส ภาพพิมพ์สีน้ำลายเส้นสุดประณีต ภาพพิมพ์กัทรด
ภาพพิมพ์หิน และภาพพิมพ์ผิวนูนที่ดูแตกต่างกันออกไป โดยมีจุดสีดำ
อันโดดเด่นดึงดูดสายตาผู้ชมได้เป็นอย่างดี

นิมเวหยุดยืนหน้ารูปภาพที่แขวนอยู่ใกล้กับประตูที่สุด นั่นเป็น
ภาพวาดของชนกลุ่มหนึ่งที่กำลังรวมตัวกันใต้ต้นไม้ใหญ่ นางจ้องมอง
ผืนผ้าใบ ก่อนจะหันมามองคอนดร์วีรามูร์สกี สายตาที่มักจะดูไร้อารมณ์
อยู่เป็นนิจของนางกลับเต็มเปี่ยมด้วยคำพูดมากมายอย่างน่าประหลาด

“แดนดิไลออน” เมื่อตระหนักได้ว่าอีกฝ่ายกำลังคาดหวังสิ่งใด
นักเวทฝึกหัดจึงไม่ปล่อยให้นางต้องเฝ้าคอยอีก “กำลังขบรื้อรังกำอยู่ภายใต้
ต้นโอ๊กเบลโอเบริสเจ้าค่ะ”

นิมเวแยมยิ้มและพยักหน้า จากนั้นก็ก้าวเข้าไปหยุดยืนอยู่หน้า
ภาพวาดถัดไป นี่เป็นภาพสีน้ำเชิงสัญลักษณ์นิยม มันคือภาพเงาร่างของ
สตรีสองคนซึ่งยืนอยู่บนเนิน หมูนกนางนวลบินวนอยู่เหนือหัวพวกนาง
ส่วนที่ด้านล่างนั้นคือเงาร่างมืดมืดที่เรียงตัวกันเป็นขบวนบนไหล่เขา

“สิริกับบริช เมริโกลด์ นี่เป็นภาพนิมิตที่แคร่มอเรห์น”

นิมเวียม พยักหน้า และก้าวเข้าไปที่ภาพวาดถัดไปอีกครั้ง คราวนี้เป็นภาพของคนขี่ม้าที่กำลังห้อยตะบิ้งไปตามถนนสายใหญ่ รายล้อมด้วยต้นเอลเดอร์บิดเบี้ยวซึ่งแผ่กิ่งก้านมาทางเขา คอนดั้รวามูร์รู้สึกสั่นสะท้านไปทั้งร่าง

“นี่คือชิริ...อืม...น่าจะเป็นตอนที่นางขี่ม้าไปหาเกรอลท์ที่ไรของฮาร์ฟลิงนามฮอฟไมเออร์”

ถัดไปเป็นภาพวาดสีน้ำมันดำคล้ำ จากการต่อสู้นกหนึ่ง

“เกรอลท์กับคาเซียร์กำลังป้องกันสะพานข้ามแม่น้ำยาธูกาอยู่เจ้าคะ”

ต่อจากนั้นทุกสิ่งทวีความรวดเร็วขึ้นกว่าเดิม

“เยนเนเฟอร์กับชิริ นี่เป็นตอนที่พวกนางได้พบกันเป็นครั้งแรกที่วิหารแห่งเมลิเทเล ต่อมาคือภาพของแดนดีโลออนและนางไมเอธเนในป่าโบรคิลอน และภาพขณะเดินทางของเกรอลท์ที่ท่ามกลางพายุหิมะในช่องเขามัลเลอร์--”

“ยอดเยี่ยม วิเศษจริง ๆ” นิมเวเอ่ยขัด “เจ้ามีความรู้เกี่ยวกับตำนานดีมากทีเดียว นี่เจ้าก็คงรู้เหตุผลอีกข้อที่เจ้าได้มาที่นี่ไม่ใช่ใครอื่นแล้วสินะ”

เหนือโต๊ะไม้มะเกลือที่พวกนางนั่งอยู่มีผืนผ้าใบขนาดใหญ่ซึ่งวาดเป็นภาพคือการต่อสู้แห่งเบรนนาแขวนอยู่ นั่นเป็นภาพวาดของการต่อสู้ที่สำคัญที่สุด หรือก็คือจากการจบชีวิตเยียงวีรบุรุษอันแสนน่าสะอิดสะเอียนของใครสักคน ภาพวาดนี้จะต้องเป็นผลงานของนิโคไล เซอร์โตซาอย่างไม่ต้องสงสัย ดังที่จะเห็นได้จากบรรยากาศ รายละเอียดที่ได้รับการใส่ใจเป็นอย่างดี และการใช้แสงสีของผู้เป็นศิลปิน

“ใช่แล้ว ข้าทราบตำนานเรื่องวิทเซอร์และวิทเซอร์สาวดี” คอนดั้รวามูร์ลืกล่าตอบ “และข้าก็ล้าพูดออกมาโดยไม่ลังเลเลยว่าข้าทราบตำนานนี้อย่างทะลุปรุโปร่ง ตอนที่ข้ายังเด็ก ข้าชอบเรื่องเล่าเรื่องนี้มาก ถึงขั้นหมกมุ่นเลยทีเดียว ข้าเคยฝันว่าได้เป็นเยนเนเฟอร์ด้วยซ้ำ แต่พูดตามตรงนะเจ้าคะ ไม่ว่าจะเป็นรักแรกพบหรือความลุ่มหลงอย่างรุนแรง...ความรักของข้าก็ไม่เคยยั่งยืนเลย”

นิมเวเล็กคิว

“ข้าได้รู้จักกับเรื่องเล่านี้เป็นครั้งแรก” คอนด์วีรามูร์สเอ่ยต่อ “ในรูปแบบของเรื่องย่ออันโด่งดัง หรือก็คือฉบับที่จัดทำขึ้นสำหรับเด็ก มันเป็นฉบับที่ตัดเฉพาะ *เพอร์ซี* (บทคัดย่อ) และชำระล้างพวก *อัด อูซัม เดลฟินี* (ส่วนที่ไม่เหมาะสม) ออกไปหมดแล้ว ต่อมาข้าได้ศึกษาเรื่องเล่าที่ผู้คนเรียกกันว่าเป็นฉบับสมบูรณ์และจริงจัง เป็นฉบับที่ได้รับการขยายความจนเกินความจำเป็น บางส่วนถึงขั้นเป็นไปได้ด้วยซ้ำ จากนั้นความคลั่งไคล้ของข้าก็ถูกแทนที่ด้วยความตระหนักรู้ ส่วนความปรารถนาอันแรงกล้าของข้าก็กลายเป็นความรู้สึกที่คล้ายกับการถูกจับคลุมถุงชน ท่านคงจะรู้ใช่ไหมว่าข้าหมายถึงอะไร”

นิมเวยกหันหน้าน้อย ๆ จนแทบมองไม่เห็นเป็นการยืนยันว่านางเข้าใจดี

“สรุปคือข้าชอบตำนานที่ยึดโยงกับแบบแผนอย่างที่ท่านควรจะเป็น มากกว่าตำนานที่เอาความจริงมาปะปนกับนิทาน และอย่าได้พยายามนำข้อเท็จจริงเชิงประวัติศาสตร์อันแสนโสมมมาผสานรวมกับหลักศีลธรรม จรรยาอันเรียบง่ายว่าเลิศเลอเชียว ข้าชอบตำนานที่ไม่มีการเสริมตอนจบ โดยเหล่าผู้รวบรวมความรู้ นักโบราณคดี และนักประวัติศาสตร์ทั้งหลาย หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ ข้าชอบเรื่องเล่าที่เล่าถึงองค์ชายซึ่งป็นปายขึ้นไปบนยอดเขาแก้วเพื่อมอบจุมพิตให้องค์หญิงนิทรา และเมื่อนางตื่นขึ้น ทั้งสองก็ได้ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุขชั่ววันรันดร์ ท่านควรจะจบลงแบบนี้ และไม่ควรจบแบบอื่น...ว่าแต่ใครเป็นคนวาดภาพเหมือนของชิริภาพนั้นหรือ ภาพเต็มตัวนั้นนะ”

“ไม่มีภาพวาดของชิริอยู่แม้แต่ภาพเดียว” น้ำเสียงของจอมเวทหญิงตัวเล็กฟังดูจริงจังจนเกือบจะเข้าขั้นเย็นชา “ไม่ว่าจะที่นี่หรือที่อื่นใดบนโลกใบนี้ ไม่มีภาพเหมือนของนางรอดมาจนปานนี้ กระทั่งภาพวาดขนาดเล็กที่วาดโดยผู้ที่เคยได้พบเห็น รู้จัก หรือยังจำชิริได้ก็ไม่มีเหลืออยู่เลยแม้แต่เพียงภาพเดียว ภาพวาดเต็มตัวนั้นเป็นภาพวาดของพาเวตตา มารดาของชิริ และมันก็วาดโดยรูอิช ดอร์ริต ศิลปินหลวงแห่งราชวงศ์ซินทรา เป็นที่รู้กันดีว่าดอร์ริตนั้นเคยวาดภาพเหมือนของชิริตอนที่นางอายุเก้าขวบ

และเป็นภาพเต็มตัวเสียด้วย แต่น่าเสียดายที่ภาพผ้าใบผืนนั้น หรือที่เรียกกันว่าภาพ ราชธิดากับสุนัขเกรย์ฮาวนด์กลับสูญหายไป เอาละ กลับมาที่เรื่องตำนานและทัศนคติที่เจ้ามีต่อมันดีกว่า ในความคิดเห็นของเจ้า เจ้าคิดว่าตำนานควรลงเอยเช่นไร”

“ควรจะจบอย่างมีความสุขสิเจ้าคะ” คอนด์วิรามูร์ลกล่าวอย่างมั่นใจ “ฝ่ายดีหรือฝ่ายธรรมะควรเป็นฝ่ายชนะ ฝ่ายชั่วควรถูกลงโทษเพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่าง ส่วนคนที่รักกันก็ควรได้อยู่ด้วยกันจนวันสุดท้ายของชีวิต แล้วก็ไม่มีวีรบุรุษคนไหนสมควรตายทั้งสิ้น! ว่าแต่ตำนานของซิริมีจุดจบอย่างไรหรือเจ้าคะ”

“นั่นสิ อย่างไรกันนะ”

คอนด์วิรามูร์ลนั่งลงไปชั่วคราวหนึ่ง นางไม่คิดว่าจะถูกถามกลับแบบนี้ นางล้มผลัได้อันคือบททดสอบหรือไม่ก็กับดัก นางจึงไม่เอื่อยอะไรออกมา เพราะไม่อยากตอบผิด

ตำนานของซิริมีจุดจบอย่างไร ใครๆ ก็รู้ไม่ใช่หรือไ้

นางจ้องมองภาพสีน้ำเจดสีเข้มซึ่งเป็นภาพของเรือบรรทุกรูปร่างไม่แน่ม่นอนลำหนึ่งที่กำลังลอยละล่องบนผิวน้ำทะเลสาบซึ่งปกคลุมไปด้วยหมอก ส่วนผู้ที่กำลังใช้ไม้ถ่อดำยาวพายเรืออยู่นั้นก็คือสตรีนางหนึ่งที่มองเห็นเป็นเพียงเงาร่างสีดำเท่านั้น

ตำนานจบลงเพียงเท่านี้ จบลงดื้อๆ เช่นนี้แหละ

นิมเวเหมือนจะอ่านความคิดของนางออก

“ยังไม่แน้นักหรอก คอนด์วิรามูร์ล ยังไม่แน้นักหรอกนะ”

“ข้าได้ยินตำนานเรื่องนี้” นิมเวเริ่มเล่า “จากปากของนักเล่านิทานพเนจรคนหนึ่ง ข้าเป็นเด็กบ้านนอก เป็นลูกสาวคนที่สี่ของช่างซ่อมล้อเกวียนประจำหมู่บ้าน ช่วงเวลาที่นักเล่านิทานหรือขอทานพเนจรนามฟ็อกวิซต์มาพักอาศัยอยู่ในหมู่บ้านของเรานั้นถือเป็นช่วงเวลาที่สวยงามที่สุดในชีวิตวัยเด็กของข้าเลย เพราะพวกเราจะได้พักจากการทำงานในแต่ละวันได้ และได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์อันโด่งดัง รวมทั้งได้เห็นโลกอันห่างไกลผ่าน

ดวงตาแห่งจิตวิญญาณ มันคือโลกที่ช่างสวยงามและน่าพิศวง...ทั้งไกลห่าง และน่าพิศวงยิ่งกว่าตลาดในตัวเมืองที่อยู่ห่างจากพวกเราไปเก้าไมล์เสียอีก...

“ตอนนั้นข้ามีอายุประมาณหกหรือเจ็ดขวบได้ พี่สาวคนโตของข้า อายุสิบสี่ปี แต่หลังของนางก็เริ่มจะค่อมจากการคลอดบุตรเสียแล้ว นี่แหละ คือชะตาชีวิตของหญิงสาวชาวบ้าน! เด็กสาวทุกคนในหมู่บ้านของเราจะถูกเตรียมความพร้อมสำหรับเรื่องเหล่านั้นตั้งแต่เด็ก ๆ! เราต้องก้มตัวอยู่ตลอด ก้มตัวอย่างไม่รู้จักรับจักสิ้น ต้องก้มตัวและทำงานกันหลังขดหลังแข็ง แถมทันทีที่คลอดบุตรเสร็จก็ต้องถูกผู้เป็นสามีบังคับให้เลี้ยงดูบุตรทั้งที่ท้องยังบวมเป่งอีกต่างหาก

“หว่านihanของขอลานผู้นั้นกลับทำให้ข้าเริ่มนึกปรารถนาในบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ใช่เพียงแคการก้มตัวทำงานหนักอยู่ทุกเมื่อเชื่อนั้น ทำให้ข้าเริ่มนึกฝันถึงสิ่งอื่น ๆ นอกเหนือไปจากเรื่องฤดูเกี่ยวกับสามีและบุตร หนังสือเล่มแรกที่ข้าใช้เงินที่ได้จากการนำผลไม้จากพุ่มไม้มีหนามในป่าไปขาย ก็คือตำนานของซิริ เป็นฉบับที่ได้รับการปรับปรุงให้เหมาะสมสำหรับเด็ก หรือก็คือฉบับ *เพรซี อัลด อูซม เดลฟินี* อย่างที่เจ้าได้อธิบายไปอย่างชัดเจน เมื่อครูนั่นแหละ มันนับเป็นฉบับที่เหมาะสมกับข้ามาก เพราะข้าเป็นนักอ่านฝีมือแย แต่ข้ารู้ดีตั้งแต่ตอนนั้นว่าอะไรคือสิ่งที่ข้าต้องการ ข้าอยากเป็นอย่างฟิลิปา ฮอร์ฮาร์ท เป็นอย่างเชย์ลา เดอ ทานคาร์วิลล์ เป็นอย่าง แอลโซร์ วาร์ อะนาฮิต...”

ทั้งคู่จ้องมองภาพสีกวอชของห้องโถงภายในปราสาท ซึ่งมีเหล่าสตรีมากหน้าหลายตานั่งล้อมรอบโต๊ะตัวหนึ่งอยู่ ภาพนี้วาดขึ้นโดยใช้ค่าต่างแสง¹ อย่างละเอียดลออ สตรีเหล่านี้ต่างเป็นบุคคลในตำนานทั้งสิ้น

“ในสถาบันที่ข้าได้เข้าไปเล่าเรียน - หลังจากพยายามถึงสองครั้ง” นิเมเวลกล่าวต่อ “ข้าได้ศึกษาแต่เพียงตำนานเกี่ยวกับภาคีอันยิ่งใหญ่² ในชั้นเรียนประวัติศาสตร์เวทมนตร์เท่านั้น ในที่แรกข้าไม่มีเวลาหาอะไรมาอ่านเพื่อความบันเทิงเลย ข้าต้องตั้งใจเรียน เพื่อที่จะได้...ตามเหล่า

¹ ค่าความตัดกันระหว่างความมืดกับความสว่าง

บุตรสาวผู้เป็นที่รักของบรรดาท่านเคานต์และนายธนาคารทั้งหลายให้ทันพวกที่มักจะได้ทุกอย่างมาง่าย ๆ และชอบหัวเราะเยาะใส่ชาวบ้านนอก...”

นางเงียบไปและหักข้อนิ้วตน

“จนกระทั่งข้ามีเวลาอ่านหนังสือในที่สุด” นางเล่าต่อ “แต่แล้วข้าก็ได้ตระหนักว่าเรื่องราวการผจญภัยอันแสนยากลำบากของเกรอลท์และซีรินั้นทำให้ข้าเพลิดเพลินน้อยกว่าตอนยังเด็กมากนัก แถมข้ายังมีการคล้าย ๆ เจ้าอีกต่างหาก เจ้าเรียกมันว่าอะไรนะ การถูกจับคลุมถุงชนใช่ไหม มันเป็นเช่นนั้นจนกระทั่ง...”

นางนิ่งเงียบไป ก่อนจะยกมือขึ้นลูบหน้า คอนด์วีราмурส์ประหลาดใจเมื่อสังเกตเห็นว่าฝ่ามือของท่านหญิงแห่งทะเลสาบกำลังสั่นไหวอยู่

“ข้าน่าจะอายุประมาณสิบแปดได้ ตอนที่...ตอนเกิดเรื่องบางอย่างขึ้น เป็นเรื่องที่ทำให้ข้ากลับมาคลั่งไคล้ตำนานของซีรินอีกครั้ง ทำให้ข้าเริ่มเอาตัวเข้าไปข้องเกี่ยวกับมันอย่างจริงจังในฐานะนักวิชาการและเริ่มอุทิศชีวิตให้กับมัน”

นักเวทฝึกหัดยังคงปิดปากเงียบ แม้ว่าความสงสัยจะเริ่มก่อตัวในใจนางแล้วก็ตาม

“อย่าแสวงทำเป็นไม่รู้ไปหน่อยเลย” นิเมเวเอ้อย่างขมขื่น “ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้นว่าท่านหญิงแห่งทะเลสาบคลั่งไคล้หลงใหลในตำนานของซีรินถึงขั้นหมกมุ่น ผู้คนต่างพากันซุบซิบนินทาว่าเหตุใดงานอดิเรกไร้พิษภัยธรรมดาๆ จึงกลายสภาพเป็นอะไรสักอย่างที่ทำให้ความรู้สึกคล้ายกับการเสพสารเสพติด หรือพูดง่าย ๆ ก็คือความลุ่มหลงจนขาดสติไปได้ ทว่าในข่าวลือเหล่านั้นก็มีความจริงปนอยู่เหมือนกัน คอนด์วีราмурส์ที่รักปนอยู่มากทีเดียว! และในเมื่อข้าเลือกเจ้ามาเป็นผู้ช่วยแล้ว เจ้าเองก็ควรจะต้องคลั่งไคล้และหลงใหลมันเช่นเดียวกับข้า เพราะข้าต้องการให้เจ้าทำเช่นนั้นอย่างน้อยๆ ก็ในตอนที่เจ้ายังอยู่ในช่วงฝึกงาน พอจะเข้าใจใช่ไหม”

นักเวทฝึกหัดพยักหน้า

“เจ้าคิดว่าเจ้าเข้าใจแล้วก็จริง” นิเมเวเรียกสติกลับมาและสงบใจลงได้อีกครั้ง “แต่ข้าขออธิบายให้เจ้าฟังทีละเล็กละน้อยอยู่ดี และเมื่อเวลามาถึง

ข้าจะอธิบายทุกอย่างให้เจ้าฟัง แต่ในตอนนี้--”

นางหยุดพูดและมองทะเลสาบผ่านบานหน้าต่าง ตรงจุดที่ขอบเรือของฟิชเชอร์ คิง ยังคงโดดเด่นท่ามกลางผิวน้ำสีทองเปล่งประกาย

“ในตอนนี้ จงพักผ่อนเถิด ลองเดินดูในหอศิลป์ก็ได้ แล้วเจ้าจะได้เจอสมุดใส่รูปกับกล่องเก็บภาพพิมพ์ลายสลักที่มีความเกี่ยวข้องกับตำนานในลึนชักหรือตู้โชว์ต่างๆ ในห้องสมุดเองก็มีตำนานอยู่ทุกฉบับ ทั้งยังมีบทความเชิงวิชาการส่วนใหญ่อยู่ในนั้นด้วย ลองแบ่งเวลาให้มันสักหน่อย ตั้งใจมองดูและอ่านมันให้ดี ข้าอยากให้เจ้ามีวัตถุดิบสำหรับความฝันของเจ้าเสียบ้าง หรือที่เจ้าเรียกมันว่าตะขอยักษ์นั่นแหละ”

“ได้เจ้าค่ะ ว่าแต่ท่านหญิงนิมเว”

“ว่าไง”

“ภาพเหมือนสองภาพ...ที่แขวนอยู่ข้างๆ กันนี้...ก็ไม่ใช่ชิริหรือเจ้าค่ะ”

“ไม่มีภาพเหมือนของชิริหลงเหลืออยู่อีกต่อไป” นิมเวเอ่ยอย่างใจเย็น “พวกคิลปินยุคหลังๆ มักจะวาดภาพนางไว้ในฉากหลังตามจินตนาการของพวกเขาเท่านั้น ส่วนเรื่องรูปทั้งสอง ทางซ้ายน่าจะเป็นรูปที่วาดตามหัวข้ออิสระ เพราะนั่นคือรูปของเอลฟ์หญิงนามลารา ดอร์เร็น เอบ เชียดาห์ล หรือบุคคลที่ผู้วาดไม่มีทางรู้จักได้ เพราะผู้ที่วาดภาพนี้ขึ้นมาก็คือลิดีเดีย วาน เบรเดอวูร์ท บุคคลในตำนานที่เจ้าน่าจะคุ้นเคยดี ในสถาบันยังมีภาพวาดสีน้ำมันของนางเหลืออยู่ภาพหนึ่งเลย”

“ทราบแล้วเจ้าค่ะ แล้วอีกภาพหนึ่งเล่า”

นิมเวจ้องมองภาพนั้นอย่างยาวนาน จ้องมองตรงไปที่ภาพของเด็กสาวรูปร่างเพรียวบาง ผู้มีเส้นผมสีอ่อนและมีสีหน้าเศร้าสร้อย นางอยู่ในชุดกระโปรงสีขาวพร้อมแขนเสื้อสีขาว

“ภาพนี้ถูกวาดขึ้นโดยโรบิน แอนเดอร์ดา” นางว่าพลางหันหน้ามาสบตากับคอนด์ริามูร์สตรงๆ “แต่มันเป็นภาพของใครกันนะ...เจ้าบอกข้าทีสิ ผู้อ่านและท่านายฝันเอ๋ย อธิบายและเล่าความฝันของเจ้าให้ข้าฟังที”

อาจารย์โรบิน แอนเดอร์ดา เป็นคนแรกที่มองเห็นและค้อมกายให้กับ องค์จักรพรรดิซึ่งกำลังเดินมาทางนี้ ส่วนสเตลลา คองกรีฟ เคาน์เตสแห่ง ลิตเตอร์ทอลก็ยืนขึ้นและถอนสายบัวให้พระองค์ พลังพยักเพยิดให้เด็กสาว ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้สลักลายทำแบบเดียวกับนาง

“ขอทักทาย สุภาพสตรีทั้งสอง” เอเมียร์ วาร์ เอ็มโรล์ ผงกศีรษะ “ขอทักทายเจ้าด้วย อาจารย์โรบิน งานไปถึงไหนแล้ว”

อาจารย์โรบินกระแอมไออย่างเขินอายและค้อมกายให้อีกครั้ง ขณะปาดนิ้วลงบนเสื้อตัวหลวมอย่างประหม่า เอเมียร์รู้ว่าศิลปินผู้นี้ มีอาการกลัวที่โล่งอย่างรุนแรง เขาค่อนข้างขี้อายและไม่ค่อยกล้าเข้าสังคม แต่ใครจะสนใจเรื่องนั้นกันเล่า ที่สำคัญก็คือผลงานการวาดภาพของเขาต่างหาก

องค์จักรพรรดิอยู่ในชุดเครื่องแบบประจำกองพันทหารองครักษ์ อิมเพรา หรือก็คือชุดเสื้อเกราะสีดำพร้อมผ้าคลุมปกปลายซาลาแมนเดอร์ สีเงินที่เขานิยมสวมใส่ในยามเดินทาง เขามองรูปวาดเป็นอันดับแรก จากนั้น จึงค่อยมองนางแบบ ซึ่งเป็นเด็กสาวรูปร่างผอมบาง เจ้าของเส้นผมสีอ่อน และแววตาเศร้าโศก นางสวมชุดกระโปรงสีขาว แขนเสื้อเป็นสีเขียว ส่วนเครื่องประดับเพียงชิ้นเดียวที่นางสวมใส่อยู่ก็คือสร้อยคอเพอริโด²

“ยอดเยี่ยม” เขาตั้งใจพูดโพล่งออกมาลอยๆ เพื่อไม่ให้ผู้อื่นรู้ว่า เขากำลังกล่าวชมใครอยู่ “ยอดเยี่ยมมาก อาจารย์ วาดต่อไปเถิด อย่าสนใจ ข้าเลย ส่วนเจ้า เคาน์เตส ขอขอบคุณด้วยหน่อย”

เขาเดินปลีกตัวไปทางหน้าต่างเป็นเชิงบังคับให้นางเดินตามมา

“ข้าต้องไปแล้ว” เขาเอ่ยเสียงเบา “มีธุระเรื่องงานราชงานหลวงนะ ขอบใจเจ้ามากสำหรับการต้อนรับ ส่วนนาง เรื่ององค์หญิง เจ้าทำได้ดีมาก จริงๆ สเตลลา คู่ควรกับการสรรเสริญอย่างยิ่ง ทั้งเจ้าและนางเลย”

สเตลลา คองกรีฟ ถอนสายบัวลงต่ำอย่างสง่างาม

“ทรงเมตตาเรามากเกินไปแล้วเพคะ ฝ่าบาท”

“อย่าเพิ่งเอ่ยเช่นนั้นเลย”

²พลอยสีเขียวมรกต

“โอ...” นางเหม้มปากเล็กน้อย “ถึงเวลาแล้วหรือเพคะ”

“ถึงแล้ว”

“นางจะเป็นอย่างไรหรือ ท่านเอเมียร์”

“ข้าไม่รู้” เขากล่าว “ในอีกสัปดาห์ ข้าจะเริ่มบุกโจมตีแดนเหนืออีกครั้ง นี่จะเป็นสงครามที่ดุเดือดอย่างยิ่ง วัทเทียร์ เดอ ริโดซ์ กำลังตรวจหาอาชญา และแผนสมคบคิดที่มีข้าเป็นเป้าหมายอยู่ ส่วนข้าเองก็อาจจะต้องใช้วิธีการ ขึ้นเด็ดขาดเพราะเหตุผลแห่งรัฐ”

“แต่เด็กผู้นั้นไม่มีความผิดอะไรเลยนะเพคะ”

“ข้าบอกว่าเพราะเหตุผลแห่งรัฐไง มันเกี่ยวกับความยุติธรรม เสียที่ไหน อย่างไรก็ตาม...” เขาโบกมือไปมา “ขอข้าคุยกับนางโดยลำพังสักหน่อย ขยับเข้ามาใกล้ข้าอีกนิดซิ องค์หญิง ใกล้อีก อีกหน่อย ให้ดูกระฉับกระเฉงด้วย นี่เป็นคำสั่งจากองค์จักรพรรดิของเจ้า”

เด็กสาวถอนสายบัวลงต่ำ เอเมียร์จ้องมองนางขึ้น ๆ ลง ๆ ขณะย่อนนึกถึงการเข้าเฝ้าครั้งสำคัญในลือกกรัม เขานึกชื่นชม ไมลี นึกยกย่อง สเตลลา คองกริฟ ที่เปลี่ยนลูกเบ็ดขี้เเอร์ให้กลายเป็นหญิงสูงศักดิ์ตัวน้อยได้ในเวลาเพียงหกเดือนเท่านั้น

“ไปเถอะ” เขาเอ่ยสั่ง “พักก่อนเถิด อาจารย์โรบิน จะไปล้างแปรงก็ได้ และในระหว่างนี้ ข้าคงต้องขอเรียนเชิญเคาน์เตสให้ไปรอที่ห้องโถงส่วนเจ้า องค์หญิง ตามข้ามาที่ระเบียง”

หิมะนำชั้นที่โปรยปรายลงมาในยามค่ำคืนกำลังละลายภายใต้แสงอาทิตย์แรกในยามเช้า ทว่าหลังคาและยอดหอคอยปราสาทรึนโรวานยังคงเปียกชื้นและเปล่งประกายวิบวับราวกับกำลังลุกเป็นไฟ

เอเมียร์ก้าวไปยังราวบันไดริมระเบียง ขณะที่เด็กสาวยังคงยืนอยู่ด้านหลังเขา ห่างออกไปสามก้าว – ตามธรรมเนียมปฏิบัติ – เขาพยักพยิตให้นางก้าวเข้ามาใกล้ขึ้นอย่างไม่สบอารมณ์นัก

องค์จักรพรรดิไม่พูดอะไรเป็นเวลานาน มือทั้งสองวางทาบอยู่บนราวระเบียง สายตาจ้องมองเนินเขาและดงต้นไม้สีเขียวขจีที่ปกคลุมอยู่ทั่วตัดกับซอกเขาหินปูนสีขาวสูงชัน แม่น้ำเส้นหนึ่งเปล่งประกายระยิบระยับ

จับตา ดูคล้ายเส้นสายสีเงินที่กำลังพาดผ่านคดเคี้ยวไปตามหุบเขา

ฤดูใบไม้ผลิกำลังใกล้เข้ามาแล้ว

“ข้าแทบจะไม่เคยพักอาศัยอยู่ที่นี้” เอเมียร์กล่าว ขณะที่เด็กสาวยังคงไม่พูดอะไร “ข้าแทบไม่เคยมาที่นี่ด้วยซ้ำ” เขาเอ่ยย้ำขณะหันมา “ทั้งๆ ที่มันสวยงามและสงบเงียบถึงเพียงนี้ ช่างเป็นดินแดนที่งดงามจริงๆ...เจ้าเห็นด้วยกับข้าหรือไม่”

“เห็นด้วยเพคะ ฝ่าบาท”

“ฤดูใบไม้ผลิกำลังจะมาถึงแล้วสินะ ข้าพูดถูกไหม”

“ถูกเพคะ ฝ่าบาท”

เสียงขับร้องดังแว่วมาจากลานกว้างเบื้องล่าง ปะปนไปกับเสียงเหล็กกระทบกัน เสียงลั่นระร่ว และเสียงเกือกม้ากระทบพื้น ขบวนคุ่มกันกำลังจัดตั้งขึ้นอย่างเร่งรีบ บ่งบอกว่าองค์จักรพรรดิมีคำสั่งให้เตรียมตัวออกเดินทางได้แล้ว เอเมียร์จำได้ว่าหนึ่งในทหารเหล่านั้นคือคนที่มักจะร้องเพลงออกมาเป็นประจำไม่ว่าจะตกอยู่ในสถานการณ์ไหน

วอนเจ้าโปรดจ้องมองมาที่ข้า

ด้วยดวงตาไพเราะพิสมัย

แลความรักเมตตาจากหัวใจ

โปรดมอบมันให้แก่ตัวข้าที่

จงจดจำข้าเอาไว้เถิดหนา

อย่าเฉยชาแลอย่าได้ถอยหนี

เมื่อถึงยามคำคืนยามราตรี

ให้เข้าร่วมสุขกับเจ้าเทอญ

“เป็นลำนํ้าที่ไพเราะดีจริงๆ” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงยานคางขณะยกปลายนิ้วชี้แตะสร้อยคอทองคำเส้นหนาของตน

“ใช่เพคะ ฝ่าบาท”

วาทะที่ยืนยันกับข้าว่าแกะรอยวิลเกอฟอร์ทซ์ได้แล้ว ขึ้นอยู่กับเวลา

เท่านั้นว่าจะเจอตัวเขาภายในไม่กี่วันหรือไม่ก็สัปดาห์ หัวของเจ้าคนทรยศนั้นจะต้องหลุดจากบ่า และซีริลลาตัวจริง ผู้เป็นราชินีแห่งชินทราก็จะถูกพาตัวมายังนิลฟ์การ์ด

และก่อนที่ซีริลลาตัวจริง ก่อนที่ราชินีแห่งชินทราก็มาถึงนิลฟ์การ์ด ข้าก็ต้องทำอะไรสักอย่างกับแม่ตัวปลอมนี้

“เงยหน้าขึ้น”

เด็กสาวทำตาม

“อยากได้อะไรไหม” เขาเอ่ยถามอย่างปุปบับด้วยน้ำเสียงหัวนหัว “มีอะไรไม่พอใจหรืออยากร้องขออะไรหรือไม่”

“ไม่เพคะ ฝ่าบาท”

“จริงรี ช่างน่าสนใจ แต่เอาเถอะ ข้าสั่งให้เจ้าอยากได้อะไรขึ้นมาไม่ได้นี่ะ เงยหน้าขึ้น ทำตัวให้สมกับเป็นองค์หญิงหน่อย สเทลลาจงสอนมารยาทให้เจ้าแล้วไซ้ไหม”

“ใช่เพคะ ฝ่าบาท”

พวกนั้นสอนนางมาดีจริงๆ เขาคิด ที่แรกเรียนซ์ ต่อมาก็สเทลลา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกนั้นจะต้องสอนให้นางรู้จักกับฐานะและบทบาทของตัวเองเป็นอย่างดี อาจจะข่มขู่บ้างว่าหากเผลอทำพลาด นางจะต้องโดนทรมานหรือถูกฆ่า พวกนั้นคงเอ่ยเตือนนางด้วยว่า จะต้องแสดงละครต่อหน้าผู้ชมคนสำคัญ หรือก็คือต่อหน้าเอเมียร์ วาร์ เอ็มไรส์ จักรพรรดิแห่งนิลฟ์การ์ดผู้ยิ่งใหญ่ น่าเกรงขาม ความผิดพลาดจึงเป็นสิ่งที่ไม่อาจอภัยได้

“เจ้าชื่ออะไร” เขาเอ่ยถามอย่างกะทันหัน

“ซีริลลา ฟิโอนา เอลน ร็อนนอน เพคะ”

“หมายถึงชื่อจริงของเจ้า”

“ซีริลลา ฟิโอนา—”

“อย่ามาลองดีกับข้า บอกชื่อจริงของเจ้ามา!”

“ซีริลลา...” เสียงพูดของเด็กสาวแตกพร่าราวกับกิ่งไม้แห้ง “ฟิโอนา...”

“พอได้แล้ว มหาสุริยันทรงโปรด” เขาเดินเสียงลอดไรวิน “จะเอา

แบบนี้สินะ!”

เด็กสาวสูดจมูกเสียงดังผิดธรรมชาติ เนียมปฏิบัตติ ริมฝีปากของนาง
สั่นระริก ทว่าธรรมเนียมปฏิบัตติไม่ได้ห้ามเรื่องนี้ไว้

“สงบใจไว้” เขาสั่ง แต่กลับใช้น้ำเสียงแผ่วเบาจนฟังดูเกือบจะ
อ่อนโยน “กลัวอะไรนักหนา หรือเจ้าอายซื้อตัวเองกัน กลัวเกินกว่าจะ
พูดมันออกมาหรื ข้าถามเพราะอยากเรียกขานเจ้าด้วยชื่อที่ถูกต้อง แต่ข้า
ต้องรู้ก่อนว่ามันอ่านออกเสียงว่าอย่างไร”

“มันเป็นชื่อที่ไม่น่าสนใจเลยเพคะ” นางตอบ นัยน์ตากลมโตของนาง
พลันเปล่งแสงออกมาราวกับมรกตที่ถูกผลาญด้วยเปลวไฟ “เป็นเพียง
ชื่อธรรมดาๆเท่านั้น ฝ่าบาท เหมาะกับคนที่ไม่มีค่าสำคัญอะไรเลย
เช่นข้า แต่ตราบดีที่ข้ายังเป็นซิริลลา ฟิโอน่า อยู่ ตัวข้าก็คงพอจะมี
ความหมายขึ้นมาได้บ้าง...ตราบดีที่...”

เสียงพูดของนางพลันติดค้างอยู่ในลำคอโดยไม่รู้ตัวจนนางต้อง
ยกมือขึ้นแตะคอ ราวกับว่าสิ่งที่อยู่บนคอของนางไม่ใช่สร้อยคอ หากแต่
เป็นปลอกเหล็ก เอเมียร์ยังคงใช้สายตาจ้องประเมิณนางพลางนึกขึ้นชม
สเทลลา คองกริฟ อยู่ในใจ ทว่าในขณะเดียวกัน เขาก็สัมผัสได้ถึงความ
กรุ่นโกรธ เป็นความโกรธที่ไร้ซึ่งเหตุผล ซึ่งทำให้เขาโมโหเป็นอย่างมาก

ข้าต้องการอะไรจากเด็กนี้กัน เขาคิดขณะสัมผัสได้ถึงความโกรธ
ที่พุ่งสูงและเดือดพล่านจนขึ้นพองราวกับน้ำซูปในหม้อต้ม ข้าต้องการอะไร
จากเด็กคนนี้ ทั้งๆ ที่นาง...

“รู้เอาไว้ด้วยว่าข้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับการลักพาตัวเจ้าเลย
สาวน้อย” เขาเอ่ยเสียงเรียบ “ข้าไม่มีความเกี่ยวข้องกับการลักพาตัวเจ้า
ทั้งสิ้น และข้าก็ไม่เคยออกคำสั่งเช่นนั้น ข้าถูกหลอก...”

เขานึกโกรธตัวเอง ด้วยรู้ว่าเขากำลังทำพลาดอยู่ เขาควรจะจับ
บทสนทนาลงตั้งแต่เนิ่นๆ ขณะว่างมาดให้ดูจงหอง หยิ่งทะนง และ
คุกคามสมฐานะจักรพรรดิ เขาควรจะลืมเรื่องเด็กสาวนัยน์ตาเขียว หรือ
เด็กสาวที่ไม่มีตัวตนผู้นี้ไปเสีย นางเป็นแค่ตัวปลอม เป็นของเลียนแบบ
นางไม่มีแม้กระทั่งชื่อ และนางก็ไม่ใช่คนสำคัญอะไร ผู้เป็นจักรพรรดิ

จะต้องไม่ร้องขอให้ใครยกโทษให้ และจะต้องไม่ลดคุณค่าตนเองต่อหน้า
ผู้ที่...

“ขอโทษด้วย” เขาเอ่ย คำพูดนั้นช่างไม่คุ้มปากเขาเอาเสียเลย
และมันก็ค้างติดอยู่บนริมฝีปากเขาอย่างน่ารังเกียจ “ข้าทำพลาดไป ไซ้
ถูกต้องแล้ว ข้าเองก็มีส่วนผิดในเรื่องที่เกิดขึ้นกับเจ้า ข้าผิดเอง แต่ขอ
รับปากว่าเจ้าไม่ได้กำลังตกอยู่ในอันตราย จะไม่มีเรื่องร้ายใดเกิดขึ้นกับเจ้า
เจ้าจะไม่ได้รับบาดเจ็บ ไม่ได้ได้รับความเสื่อมเสีย และจะไม่ต้องเผชิญกับ
ความทุกข์ร้อนใดๆ จงอย่าได้กลัวไป”

“หม่อมฉันไม่ได้กลัวเพคะ” นางเงยศีรษะขึ้นเพื่อจ้องตาเขาตรงๆ
พิดกับธรรมเนียมปฏิบัติ เอเมียร์ตัวสั้นเมื่อมองเห็นแวตอันจริงใจ
และสัจย์ซื่อของนาง เขาหยัดร่างขึ้นโดยพลัน พลังแสดงท่าทียโสโอหัง
และดูหมิ่นเหยียดหยามออกมา

“อยากได้อะไรก็บอกข้ามา”

นางจ้องมองเขาอีกครั้ง ทำให้เขาหวนนึกถึงเหตุการณ์หลายต่อ
หลายครั้งที่เขากล่อมตัวเองให้ใจสงบอย่างง่ายดายหลังลงมือทำร้ายหรือ
สร้างความเจ็บปวดให้แก่ผู้อื่น แอบพึงพอใจเงียบๆ กับการที่เขาต้องจ่าย
ค่าตอบแทนเพียงน้อยนิด

“อยากได้อะไรก็บอกข้ามา” เขาเอ่ยทวนด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูมี
มนุษยธรรมขึ้นมา เพราะเขาเริ่มจะรู้สึกเหนื่อยแล้ว “ข้าจะทำให้ทุกความ
ปรารถนาของเจ้าเป็นจริงเอง”

ขอแค่เพียงนางไม่มองข้าก็พอ เขาคิด ข้าไม่อาจทนสายตาสงสารของนางได้
ปกติผู้คนมักจะกลัวไม่กล้าสบตากับข้านี้ เขาคิด แล้วข้าจะกลัว
อะไรกัน

ช่างหัว ‘เหตุผลแห่งรัฐ’ ของเจ้าวัทเทียร์ เดอ ริโดซ์ นั่นสิ หากนาง
ร้องขอ ข้าจะพานางกลับบ้านเอง กลับไปยังที่ที่นางถูกพาตัวมา ข้าจะสั่งให้
คนอุ้มตัวนางขึ้นเกวียนทองคำเทียมม้าหกตัวไปที่นั่น ขอแค่นางร้องขอมา
ก็พอ

“อยากได้อะไรก็บอกข้ามา” เขากล่าวซ้ำ

“ขอบพระทัยเพคะ ฝ่าบาท” เด็กสาวพูดพลางหลุบตาลง “ฝ่าบาทช่างสูงส่งและใจกว้าง หากจะมีอะไรที่หม่อมฉันนอยากได้...”

“ว่ามา”

“หม่อมฉันนอยากอยู่ที่นี่ ที่ตำหนักโรวานแห่งนี้กับท่านหญิงสเทลลาต่อไปเพคะ”

เขาไม่นึกตกใจเลย ออกจะคาดเดาไว้ก่อนแล้วด้วยซ้ำ

ไหวพริบของเขาสั่งไม่令他เอ่ยถามคำถามที่อาจทำให้ทั้งเขาและนางต้องขายหน้าออกมา

“ข้ารับปาก” เขาเอ่ยเสียงเย็น “ว่าความปรารถนาของเจ้าจะเป็นจริงแน่นอน”

“ขอบพระทัยเพคะ ฝ่าบาท”

“ข้ารับปาก” เขาเอ่ยย้ำขณะพยายามหลบตานางอย่างสุดความสามารถ “และข้าจะต้องทำตามนั้นแน่ แต่ข้าคิดว่าเป็นตัวเลือกที่แย่มาก เจ้าร้องขอผิดแล้ว หากจะเปลี่ยนใจ...”

“หม่อมฉันไม่เปลี่ยนใจหรอกเพคะ” นางกล่าว เมื่อเห็นชัดแล้วว่าองค์จักรพรรดิคงไม่พูดจนจบประโยค “ทำไมหม่อมฉันต้องเปลี่ยนใจด้วย ข้าขอเลือกท่านหญิงสเทลลา ข้าขอเลือกในสิ่งที่ข้าแทบไม่เคยพบเจอมาก่อนในชีวิต... นั่นก็คือบ้าน ความอบอุ่น ความดี... และความเมตตา การเลือกเช่นนี้ไม่มีทางเป็นสิ่งผิดพลาดไปได้”

ช่างเป็นแม่หนูที่ไร้เดียงสาและน่าสงสาร จักรพรรดิเอมเมียร์ วาร์ เอ็มไรส์ หรือโดร์เวน อัดดาน อิน คาร์น เอบ มอร์วูดต์ เพลวไฟสีขาว ผู้เรียงระบืออยู่ในห่อหุ้มศพของศัตรูคิด คนเรามักจะทำพลาดครั้งใหญ่โดยการเลือกในสิ่งเหล่านั้นต่างหาก

แต่บางสิ่งบางอย่าง – อาจจะเป็นความทรงจำอันห่างไกล – ยับยั้งไม่ให้องค์จักรพรรดิเอ่ยออกมาเช่นนั้น

“น่าสนใจดีจริง ๆ” นิเมเวลากล่าวหลังจากฟังเรื่องเล่าจนจบ “ช่างเป็นความฝันที่น่าสนใจยิ่งนัก มีอะไรอย่างอื่นอีกไหม”

“มีลิเจ้าค่ะ!” คอนดรีวามูร์ลีใช้มีดตัดปลายด้านบนของไข่ออกอย่างรวดเร็วและแม่นยำ “ขบวนแหม่นยังทำให้ข้ามันหัวอยู่เลย! แต่นั่นเป็นเรื่องปกติ ความฝันในคืนแรกมักจะยุ่งเหยิงเสมอ ท่านก็รู้นี้ ท่านนิมเวว่าผู้คนมักจะบอกกันว่าความสามารถของพวกเราเหล่านี้ก่อนฝันไม่ได้เกี่ยวกับความสามารถในการฝัน ถ้ามองข้ามภาพนิมิตที่เห็นระหว่างการเข้าภวังค์หรือการสะกดจิตไป ความฝันของเราก็ไม่ได้แตกต่างจากความฝันของคนทั่วไปเลย ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของเนื้อหาอันเข้มข้น ความอุดมสมบูรณ์หรือเรื่องราวที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต การที่เราจดจำความฝันของตัวเองได้ต่างหากคือสิ่งที่ทำให้เราแตกต่างจากผู้คนทั่วไปและเป็นตัวตัดสินความสามารถของพวกเรา เราแทบไม่เคยลืมนะว่าเราฝันถึงอะไร—”

ท่านหญิงแห่งทะเลสาบเอย์ตัดบทนาง “เพราะต่อมไร้ท่อของเจ้าทำงานผิดปกติต่างหาก หากลองด้อยค่าความฝันของเจ้าลงมาน้อย มันก็เป็นเพียงสารเอนดอร์ฟินที่หลั่งออกมาในร่างกายเจ้าเท่านั้น นอกจากนี้พรสวรรค์ด้านเวทมนตร์ของเจ้าเองก็เป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งของสิ่งมีชีวิตตามธรรมชาติ ว่าแต่ทำไมข้าถึงต้องมานั่งพูดในสิ่งที่ตัวเจ้าเองก็รู้ดีอยู่แล้วด้วยนะ เล่าต่อสิ เจ้ายังจำความฝันอะไรได้อีกบ้าง”

“เด็กหนุ่มคนหนึ่ง” คอนดรีวามูร์ลีขมวดคิ้ว “กำลังร่อนเร่ท่ามกลางทุ่งโล่งเปลี่ยวร้างพร้อมแบกสัมภาระไว้บนบ่า มันเป็นทุ่งที่แห้งแล้งมากในฤดูใบไม้ผลิ ส่วนบริเวณริมถนนและบนสันเขาตามร่องดินก็เต็มไปด้วยต้นหลิว เป็นต้นหลิวที่บิดงอ มีโพรงอยู่เต็มไปหมด และแผ่ขยายกิ่งก้านไปทั่ว...แต่กลับไร้ใบ หนุ่มน้อยคนนั้นเดินมองไปรอบๆ จนกระทั่งยามราตรีร่วงโรย ดวงดาวมากมายปรากฏบนท้องฟ้า หนึ่งในนั้นกำลังเคลื่อนที่อยู่ดูราวกับดาวหาง กลายเป็นประกายแสงสีแดงระยิบระยับตัดผ่านเส้นขอบฟ้าไปเป็นแนวทแยง”

“ดีมาก” นิมเวยิ้ม “แม้ว่าข้าจะคิดไม่ออกเลยก็ตามว่าเจ้าฝันถึงใคร แต่อย่างน้อยๆเราก็จะรู้ว่าเวลาที่แน่นอนของเหตุการณ์นั้นได้ ดาวหางสีแดงเคยปรากฏให้เห็นเป็นเวลาหกวันในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ปีเดียวกับที่มีการเซ็นสนธิสัญญาสันติภาพแห่งชินทรา หรือหากจะระบุให้ชัดเจนกว่าเดิม

ก็ในคืนช่วงต้นเดือนมีนาคม ในฝันอื่นๆ ของเจ้ายังมีเครื่องหมายระบุวันเวลาปรากฏขึ้นมาอีกไหม”

“ความฝันของข้า” คอนดวีรามุรัสแหวขึ้นขณะรอยเกลือกบนไข “ไม่ใช่ปฏิทินชาวนานะเจ้าคะ พวกมันไม่มีตารางบอกวันเวลาหรอก! แต่ถ้าจะพูดให้แน่ชัด ข้าเคยฝันถึงศึกการต่อสู้แห่งเบรนนายู่ครั้งหนึ่ง หลังจากที่ได้มองดูภาพเขียนบนผืนผ้าใบของนิโคไล เซอร์โตซา ในหอศิลปะของท่าน โดยละเอียด ทุกคนย่อมรู้ว่าศึกการต่อสู้แห่งเบรนนานั้นเกิดขึ้นในวันที่เท่าไร? มันก็คือปีเดียวกับที่เกิดเหตุดาวหางงู ข้าเข้าใจผิดหรือไม่”

“ไม่ผิดหรอก ศึกการต่อสู้ในฝันเจ้ามีอะไรพิเศษบ้างไหม”

“ไม่เลยเจ้าคะ มีแค่ฝูงม้า ผู้คน และศาสตราวุธแสนหลุมพรางมากมาย มีทหารมากมายร้องตะโกนและต่อสู้กัน นอกจากนี้ยังมีคนบ้าบางคน คร่ำครวญว่า ‘นกอินทรี! นกอินทรี!’ ด้วย”

“ยังมีอะไรอีก เจ้าบอกว่ามันเป็นความฝันที่ยืดยาวราวกับขบวนแห่เลยนี่”

“ข้าจำไม่ได้แล้ว...” คอนดวีรามุรัสเงิบเสียงไป

นิมเวียม

“ແหม” นักเวทฝึกหัดเซตจุมูกขึ้นอย่างถือตัว ไม่เปิดโอกาสให้ท่านหญิงแห่งทะเลสาบเอ่ยคำถากถางออกมาแม้แต่คำเดียว “บางที่ข้าก็ลืมนั่นไปบ้าง ไม่มีใครสมบูรณ์แบบอยู่แล้ว แล้วข้าก็ขออย่าคิดว่าความฝันของข้าเป็นเพียงภาพนิมิตเท่านั้น ไม่ใช่บัตรห้องสมุด—”

“ข้ารู้” นิมเวเอ่ยขัด “แล้วนี่ก็ไม่ใช่การทดสอบความสามารถด้านการอ่านฝันของเจ้าด้วย หากแต่เป็นการวิเคราะห์ตำนานต่างหาก วิเคราะห์ในเรื่องลึกลับและช่องโหว่มากมาย แล้วพวกเราก็ได้ค่อนข้างดีทีเดียวขนาดในความฝันแรก เจ้ายังระบุได้เลยว่าเด็กสาวในภาพวาดนั้นก็คือซิริตัวปลอมที่วิลเกอฟท์ชพยายามส่งมาหลอกตบตาจักรพรรดิเอมเมอร์”

ทั้งคู่หยุดพูดไปเมื่อฟิชเซอร์ คิง ก้าวเข้ามาในห้องครัว หลังจากโค้งกายและคำรามเสร็จ เขาก็หยิบขนมปังแถวหนึ่ง จานก้นลึก และห่อผ้าลินินเล็กๆ หนึ่งห่อเดินจากไป โดยไม่ลืมที่จะโค้งกายและทำเสียงฮึดฮัด

อีกครั้ง

“เขายังเดินกะเผลกอยู่เลย” จู่ๆ นิมเวก็เอ่ยออกมา “เขาเคยบาดเจ็บหนักเพราะโดนหมูป่าตัวหนึ่งขวิดขาจนแทรกระหว่างการออกล่า นั่นคือสาเหตุที่เขาต้องใช้เวลาร่วมมากอยู่ในเรือ เพราะตอนพายเรือหรือตกปลา เขาจะไม่ค่อยรู้สึกถึงแผลเท่าไร และการอยู่ในเรือก็ทำให้เขาลืมความพิการของตนไปได้ เขาเป็นคนดีที่ประพัตติตัวเหมาะสมอย่างมาก ส่วนข้า...”

คอนด์วิรามูร์สยังคงปิดปากเงียบอย่างสุภาพ

“ก็ต้องการบุรุษสักคนอยู่พอดี” จอมเวทตัวจ้อยกล่าวอธิบายออกมาตรงๆ

ข้าด้วย นักเวทฝึกหัดคิด ให้ตายสิ ทันทีที่ข้ากลับไปยังสถาบัน ข้าจะยอมให้ใครสักคนได้ตัวข้า การเป็นโสดมันก็ดีอยู่หรอก แต่มันดีได้แค่ไม่เกินทอมหนึ่งเท่านั้น

นิมเวกระแอมไถ่

“หากเจ้ากินอาหารและฝึกกลางวันจนอิ่มแล้ว เราก็ไปที่ห้องสมุดกันดีกว่า”

“กลับมาที่เรื่องความฝันของเจ้า”

นิมเวเปิดแฟ้มเอกสาร พลิกผ่านภาพวาดสีน้ำโนนซีเปียไปประมาณสองสามแผ่น แล้วหยิบภาพวาดแผ่นหนึ่งขึ้นมา คอนด์วิรามูร์สรู้ในทันทีว่านั่นคือภาพอะไร

“ภาพการเข้าเฝ้าที่ลือกริมหรือ”

“ใช่แล้ว ชิริตัวปลอมอยู่ที่ราชสำนักในวันนั้นด้วย ส่วนเอเมียร์ก็กำลังทำเป็นหนึ่งสงบเหมือนว่าตนถูกหลอก นี่ไง ดูนี่สิ นี่คือคณะทูตจากราชอาณาจักรทางตอนเหนือ หรือก็คือกลุ่มคนที่หลงเชื่อในกลวงขององค์จักรพรรดิ และหากมองมาตรงนี้ เราก็จะเห็นเหล่าขุนนางชาวนิลฟ์การ์ดที่รู้สึกเหมือนถูกหักหน้า เพราะองค์จักรพรรดิปฏิเสธบุตรสาวของพวกเขา ซึ่งถือเป็นการดูหมิ่นข้อเสนอในการแต่งงานเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี พวกเขาต้องการจะแก้แค้นจึงเอียงตัวไปกระซิบกระซาบกันเพื่อวางแผนก่อเหตุ

ฆาตกรรม ขณะที่ชิริตัวปลอมเอาเตียนกัมหนำนั่งอยู่กับที่ และเพื่อเน้นย้ำให้ภาพนี้ดูลึกซึ้งขึ้น ศิลปินผู้วาดจึงเติมผ้าปิดหน้าให้นางด้วยผืนหนึ่ง เพื่อที่จะได้ซ่อนเครื่องหมายของนางเอาไว้”

“เราไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับชิริตัวปลอมนอกเหนือจากนี้อีกเลย” จอมเวทหญิงเอ่ยขึ้นหลังจากผ่านไปชั่วครู่หนึ่ง “ไม่มีตำนานฉบับไหนบอกเอาไว้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชิริตัวปลอมหลังจากนั้น”

“แต่ก็น่าจะพอเดาได้นะเจ้าคะ” คอนด์วิรามูร์สเอ่ยด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย “ว่าเด็กสาวคนนั้นคงมีชะตากรรมที่ลำบากน่าดู เพราะตอนที่เอเมียร์ได้ชิริตัวจริงมา – ซึ่งพวกเราที่รู้ดีอยู่แล้วไม่ใช่หรือว่าเขาได้ตัวนางมาแน่ – เขาก็จะต้องกำจัดตัวปลอมทิ้งไป เพียงแต่ตอนที่ข้าผัน ข้ากลับไม่อาจสัมผัสถึงโศกนาฏกรรมใดๆ ได้ ทั้งที่จริงๆ แล้วข้าควรจะสัมผัสอะไรได้บ้าง ถ้า...ในทางกลับกัน สิ่งที่ข้ามองเห็นในความผันนั้นอาจไม่ใช่ความจริงเสมอไป ความผันของข้าเองก็เป็นเหมือนกับคนอื่นๆ เป็นความผันที่เกิดจากความปรารถนา ความต้องการ...และความกลัว”

“ข้ารู้”

ทั้งคู่ยังคงพูดคุยและตรวจดูแฟ้มเอกสารและมิดภาพพิมพ์ต่าง ๆ จนกระทั่งถึงเวลาพักเที่ยง ดูเหมือนฟิชเชอร์ คิง จะมีโชคในการตกปลา เพราะพวกนางได้กินแซลมอนย่างเป็นอาหารทั้งมือเที่ยงและมือเย็นของวันนั้น

ทว่าเมื่อตกดึก คอนด์วิรามูร์สกลับนอนหลับได้ไม่สนิทนัก เพราะกินมากไปหน่อย

นางไม่ได้ฝันถึงอะไรเลย ซึ่งทำให้นางรู้สึกหดหู่และขายหน้าเล็กน้อย ทว่านิมเวไม่คิดมาก มีเวลาเหลือเฟือ นางว่า ยังมีเวลาอีกตั้งหลายคืน

หอคอยบนเกาะอินิสวิตร์มีห้องน้ำอยู่หลายห้องซึ่งหรูหราอย่างแท้จริง มันแพรวพราวด้วยหินอ่อน เปล่งประกายด้วยเครื่องทองเหลือง และมีเครื่องทำความร้อนคอยให้ความอบอุ่นอยู่ใต้พื้น คอนด์วิรามูร์สแช่อยู่ในอ่างอาบน้ำได้เป็นชั่วโมงอย่างไม่มีปัญหา เพียงแค่ในบางครั้ง นางจะได้

พบกับนิมเวในโรงอบไอน้ำ ซึ่งเป็นกระท่อมไม้หลังเล็ก ๆ ที่มีสะพานยื่นออกไปในทะเลสาบ ทั้งสองจะนั่งลงบนม้านั่งในสภาพเปียกโชก สุดเอาไอน้ำที่ลอยขึ้นมาจากก้อนหินซึ่งพรมหยดน้ำลงไป พลังคอยใช้ก็ยังไม่เวิร์ค ปัดกายตนอย่างเฉื่อยชาขณะที่เหงื่อเค็ม ๆ หยดไหลเข้าไปในดวงตา

“หากเข้าใจไม่ผิด” คอนดร์วีรามูร์สแปดหน้าของตน “ข้าต้องฝึกฝนอยู่บนเกาะอินสิวิเตรแห่งนี้เพื่อหาคำตอบมาชุดให้กับช่องโหว่ทุกช่องในตำนานของวิทเซอร์และวิทเซอร์สาวใช้หรือไม่”

“ถูกต้อง”

“แปลว่าข้าต้องไล่ดูภาพพิมพ์และอภิปรายมันในตอนกลางวัน เพื่อเตรียมความพร้อมไว้ก่อนเข้านอนสินะ ในยามกลางคืน ข้าจะได้ผันถึงความจริง ซึ่งเป็นเหตุการณ์จริง ๆ ที่ไม่เคยมีใครล่วงรู้มาก่อน”

ครั้งนี้นิมเวไม่แม้แต่จะแสดงความคิดเห็น เนื่องจากคิดว่ามันคงไม่จำเป็น นางเพียงใช้ก็ยังไม่พาดตนเองสองสามครั้ง ก่อนจะลุกยืนขึ้นและสาดน้ำใส่ก้อนหินร้อนฉา่ ส่งผลให้ไอน้ำระเหยขึ้นมาทันที ทั้งสองจึงหยุดหายใจไปชั่วขณะเพราะความร้อน

นิมเวราดน้ำที่เหลืออยู่ในถังไม้ขนาดเล็กใส่ร่างกายตนเอง โดยมีคอนดร์วีรามูร์สจ้องมองเรือนร่างของนางอย่างชื่นชม แม้จะตัวเล็ก ทว่าจอมเวทหญิงก็มีสัดส่วนที่พอดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงขนาดที่หญิงสาวในวัยยี่สิบปีอาจต้องนึกอิจฉาในทรวดทรงองค์เธอและผิวหนังอันต่งตึงของนาง กระทั่งคอนดร์วีรามูร์สในวัยยี่สิบสี่ปียังอดนึกอิจฉาอยู่ในใจไม่ได้

“ต่อให้ข้าอธิบายไป” นางกล่าวต่อพลางปาดไอน้ำขึ้นเหงื่อของตนอีกครั้ง “เราจะอธิบายได้อย่างไรว่าเหตุการณ์ที่ข้าผันถึงนั้นเป็นเหตุการณ์จริง ข้าไม่รู้หรอกว่า—”

“ไว้ค่อยคุยกันข้างนอกเถอะ” นิมเวเอ่ยแทรก “ข้าทนนั่งร้อน ๆ มานานพอแล้ว ไว้ร่างกายเริ่มเย็นลงเมื่อใด เราค่อยมาคุยกันอีกทีแล้วกัน”

นี่ก็คือเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นประจำเช่นกัน ทั้งสองจะพากันวิ่งกรูออกมาจากโรงอบไอน้ำ ฝ่าเท้าเปล่าเปลือยกระแทกบนแผ่นไม้บนสะพาน จากนั้นพวกนางก็จะพากันกระโจนลงไปในทะเลสาบพร้อมกับร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่ง

และพอเล่นน้ำเสร็จ ทั้งสองจะปีนปายขึ้นมานบนสะพานพลงใช้มือบิดเส้นผมตนให้แห้ง

เมื่อได้ยินเสียงร้องแหลมและเสียงสายน้ำแตกกระเซ็น พิชเซอร์ คิง จึงยกมือข้างหนึ่งขึ้นป้องดวงตาและหันมองจากในเรือ ทว่าพอมองเห็นพวกนาง เขาก็หันหน้ากลับไปมองพินิจอุปกรณ์ตกปลาของตนทันที

คอนด์วิรามุรส์มองว่าการกระทำเช่นนั้นถือเป็นการดูหมิ่นนางและเป็นการกระทำที่น่ารังเกียจยิ่ง ทั้งๆ ที่นางเริ่มจะมองพิชเซอร์ คิง ดีขึ้นมากแล้วแท้ๆ หลังจากที่รู้ว่าเขามักจะอุทิศเวลาในยามที่เขาไม่ได้ตกปลาไปกับการอ่านหนังสือ เขาเคยทำกระทั่งหยิบหนังสือติดมือไปยั้งห้องส่วนตัวด้วย และหนังสือนั้นไม่ใช่หนังสือเล่มใดเลย นอกจาก*สเปกคูลัม ออเรียม* (กระจกแห่งทองคำ) ซึ่งถือเป็นหนังสือที่มีเนื้อหาจริงจังและอ่านยากไย่ย่อย ดังนั้นแม้ในช่วงแรกๆ ที่มาอาศัยอยู่บนเกาะอินสวิตเรแห่งนี้ คอนด์วิรามุรส์จะประหลาดใจที่นิมเวียงเก็บอีกฝ่ายไว้ข้างกาย ทว่านางก็เลิกคิดเช่นนั้นมาได้พักใหญ่แล้ว เห็นได้ชัดว่าพิชเซอร์ คิง นั้นแค่ดูเหมือนเป็นคนหยาบซำกักขฬะแค่ภายนอก หรือบางทีมันอาจจะเป็นเพียงหน้ากากที่เขาใช้ปิดบังตัวตนที่แท้จริงไว้ก็ได้

อย่างไรก็ตาม คอนด์วิรามุรส์คิด การที่เขาเลือกหันหน้ากลับไปยั้งคันเบ็ดและรอกตกปลาของตนยามเมื่อเห็นสตรีเปลือยกายรูปร่างงดงาม ดังภุตพรายสองคนบนสะพานเทียบทำนองก็เป็นเหมือนการดูหมิ่นที่ไม่อาจให้อภัยได้อยู่ดี เขาควรจะต้องพวกนางโดยไม่ละสายตามากกว่าสิ

“หากข้าฝันถึงอะไรสักอย่าง” นางดิงเรื่องกลับเข้าประเด็นขณะใช้ผ้าขนหนูเช็ดตัวไปด้วย “จะมีอะไรมารับประกันได้บ้างว่านั่นคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ข้าเคยอ่านตำนานฉบับวรรณกรรมมาทุกรูปแบบแล้ว ตั้งแต่บทกวีครั้งศตวรรษของแดนดิโลอน ไปจนถึง *ทำนหญิงแห่งทะเลสาบ* ของอังเดรย์ ราวิร์ช ข้ารู้จักท่านณาร์ผู้ทรงเกียรติดี ทั้งยังรู้จักฉบับที่ได้รับการปรุงแต่งโดยนักวิชาการมาหมดแล้วด้วย ไม่ต้องพูดถึงฉบับที่โด่งดังไปทั่วเลย และการอ่านชิ้นงานทั้งหมดนั้นก็ทำให้ข้าได้รับอิทธิพลบางอย่างมา ทำให้ข้าไม่อาจลบลพวกมันไปจากความฝันได้ แบบนี้ข้ายังมีโอกาส

ลบภาพจำเหล่านี้ไปและผันถึงความเป็นจริงได้อีกไหม”

“มีสิ”

“มีมากแค่ไหน”

“พอๆ กับพิชเชอร์ คิง นั่นแหละ” นิมเวพยักพเปิดไปยังเรือนบน
ผืนทะเลสาบ “อย่างที่เจ้าเห็น เขายังคงเหวี่ยงเบ็ดตกปลาอย่างไม่ลดละ
แม้จะตกได้แต่สาหร่ายทะเล รากไม้ ต่อไม้ที่จมอยู่ใต้น้ำ ท่อนซุง
รองเท้าบูตเก่าๆ ศพจมน้ำตาย และของอื่นๆ ที่คงจะมีแต่ปีศาจเท่านั้น
ที่รู้ว่ามันคืออะไร แต่ในบางครั้งบางคราว เขาก็จะตกของมีค่าขึ้นมาได้บ้าง”

“แสดงว่าข้าต้องภาวนาให้การไล่ล่าของเราเป็นไปได้ด้วยดีสินะ”
คอนด์วีราмурส์ถอนหายใจขณะแต่งตัว “งั้นเรามาเริ่มเกี่ยวเบ็ดและตกปลา
กันดีกว่า มาลองตามหาดำหนานที่แท้จริงกัน เลาะตะเข็บเครื่องนมและ
ผ้าหนัง เคาะกันหีบดูว่ามันเป็นกันหีบจริง ๆ หรือไม่ แล้วถ้าหากกันหีบนั้น
ไม่มีอยู่จริงตั้งแต่แรกเล่า ขออนุญาตนะเจ้าคะ ท่านนิมเว แต่พวกเราไม่ใช่
พวกแรกที่เข้ามาตกปลาในบ่อแห่งนี้เสียหน่อย จะมีโอกาสสักเท่าไรกันเชียว
ที่เหล่านักวิชาการจำนวนมากที่มาตกปลายังที่แห่งนี้ก่อนเราจะผลอมองข้าม
รายละเอียดหรือองค์ประกอบเล็กๆ น้อยๆ ไป คิดหรือว่าพวกนั้นจะยัง
เหลือปลาให้พวกเราตกอยู่”

“เหลือสิ” นิมเวล่าวอย่างมั่นใจขณะสาងเส้นผมอันชุ่มโชกของตน
“เพราะพอมีบางสิ่งที่พวกนั้นไม่รู้ พวกเขาก็จะแต่งเรื่องมาปิดมันเอาไว้
โดยใช้ภาษาที่หุรหุราจนเกินไป หรือไม่ก็อาจจะเลียงมันไปเลย”

“ตัวอย่างเช่น?”

“ตัวอย่างแรกที่ข้านึกได้ก็คือเหตุการณ์ตอนที่พวกวิทเซอร์ไปค้างแรม
กันที่ตูซองต์ ดำหนานทุกฉบับมักจะข้ามเหตุการณ์ช่วงนั้นไปโดยให้คำอธิบาย
ไว้เพียงสั้นๆ ว่า ‘พอถึงฤดูหนาว เหล่าตัวเอกจึงได้ไปพักค้างแรมกันที่
ตูซองต์’ แม้กระทั่งแดนดิโลอนที่เขียนถึงการผจญภัยของตนใน
ดินแดนแห่งนั้นไว้ตั้งสองบทก็ยังไม่ค่อยเอ่ยถึงวิทเซอร์เลย ซึ่งนับว่า
น่าประหลาดใจมาก เจ้าไม่คิดหรือว่าเราควรจะสืบดูเสียหน่อยว่าเกิดอะไร
ขึ้นบ้างในช่วงฤดูหนาวนั้น เกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้างหลังการหนีออกมาจาก

เบลฮาเวน และการพบเจอกับเอลฟ์นามอวาล์ลาคในวงกตใต้ดินที่รนาเบีย อาเรียนน์ เกิดอะไรขึ้นหลังจากการปะทะคารมกับพวกดรูอิดในเคดมีร์ควิด และวิทเซอร์ผู้นั้นทำอะไรอยู่ในตูซงต์ตั้งแต่เดือนตุลาคมถึงมกราคม”

“เขาจะทำอะไรได้ ก็ต้องพักแรมนะสิ!” นักเวทฝึกหัดพ่นลมพรีด “เขาไม่อาจเดินทางผ่านช่องเขาไปได้ก่อนน้ำแข็งละลาย เขาจึงต้องพักค้างแรม อยู่ที่นี่อย่างเบื่อง่าย นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ในเวลาต่อมา เหล่านักประพันธ์ มักบรรยายช่วงเวลาที่น่าเบื่อหน่ายไว้แค่เพียงสั้น ๆ ว่า ‘และแล้วฤดูหนาว ก็ผ่านพ้นไป’ แต่เอาเถอะ ข้าจะลองผินดูก็ได้ ท่านพอจะมีรูปภาพหรือ ภาพวาดอะไรบ้างไหม”

นิมเวี่ยม

“ข้ามีกระทั้งภาพวาดบนภาพวาดอีกที่”

ภาพวาดบนผนังถ้ำคือการไล่ล่า กล่าวคือวัฏกระหิงส์มีวงขนาดใหญ่ ตัวหนึ่งกำลังถูกมนุษย์รูปร่างผอมกลุ่มหนึ่งกระโจนไล่ล่าอย่างบ้าคลั่ง ในมือของพวกเขามีธนูและหอกที่วาดขึ้นอย่างลวก ๆ เอาไว้ ในขณะที่บนตัววัฏกระหิงส์มีลายเลื้อยพาดผ่าน ทั้งยังมีบางสิ่งที่ดูคล้ายกับแมลงปอบินร่อนอยู่เหนือเขารูปร่างคล้ายพิณด้วย

“นี่สินะ” เรจิสผงกศีรษะ “ภาพวาดบนผนังถ้ำที่ว่า ภาพที่เอลฟ์นามอวาล์ลาคเป็นผู้วาดขึ้น เอลฟ์ตนนั้นมีความรู้มากทีเดียว”

“ใช่” เกรอลท์ยืนยันเสียงแหบแห้ง “นี่แหละคือภาพที่ข้าพุดถึง”

“ปัญหาก็คือเราสำรวจถ้ำจนครบทุกซอกทุกมุมแล้ว แต่กลับไม่พบร่องรอยของเอลฟ์หรือสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ที่เจ้าพุดถึงเลย”

“พวกนั้นต้องเคยอยู่ที่นั่นแน่ แต่คงกำลังซ่อนตัวอยู่หรือไม่ก็หลบหนีไปแล้ว”

“เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้ แต่อย่าลืมนะเจ้าได้เข้ามาอยู่ที่แห่งนี้ เพราะการแทรกแซงของฟลามินิกา และนางก็บอกอย่างชัดเจนแล้วว่าให้เจ้าเข้ามาคนเดียวเท่านั้น ทว่าในตอนนี ในเมื่อฟลามินิกาปฏิเสธเสียงแข็งไม่ยอมร่วมมือกับเรา ข้าก็ไม่รู้แล้วว่าเจ้ายังจะทำอะไรได้อีก

เราเดินสำรวจถ้าพวกนี้มาทั้งวันแล้วนะ ช่วยไม่ได้ที่ข้าจะรู้สึกว่ามันเป็นการกระทำที่ไร้จุดหมายสิ้นดี”

“ข้าก็เหมือนกัน” วิทเซอร์เอ่ยอย่างขมขื่น “ข้าเองก็อดรู้สึกเช่นนั้นไม่ได้ ข้าไม่เคยเข้าใจพวกเอลฟ์เลย แต่อย่างน้อยข้าก็รู้ว่าทำไมคนส่วนใหญ่ถึงไม่ชอบพวกเขา เพราะการจะคิดว่าพวกเอลฟ์ไม่ได้กำลังล้อเลียนเราอยู่นั้นเป็นเรื่องที่ยากมาก ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไร จะพูดหรือจะคิด พวกเขาก็มักจะแอบล้อเลียน ดูถูก และเยาะหยันเราอยู่เสมอ”

“เจ้ากำลังเอาลักษณะแบบมนุษย์ไปใช้กับสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์อยู่นะ”

“อาจใช่ แต่ข้ายังรู้สึกแบบนั้นอยู่ดี”

“แล้วเราจะทำอย่างไรกันดี”

“กลับไปหาคาเซียร์ที่เคตมีร์ควิดกัน พวกดรูอิดหญิงคงทำแปลตรงหนังสือให้เขาแล้ว เสร็จเมื่อไร เราจะขึ้นม้าของพวกเรา และใช้คำเชิญขององค์หญิงแอนนา เฮนเรียตตา ให้เกิดประโยชน์สักหน่อยอย่าทำหน้าบูดไปหน่อยเลย เจ้าแวมไฟร์ มิลวากะถูกซีโครงหักอยู่นะ ส่วนคาเซียร์ก็มีแผลเปิดตรงหัว เพราะงั้นการได้พักในตูของดัลก็หนอย่อมส่งผลดีต่อตัวพวกเขา แคมเรายังต้องไปช่วยสะสางปัญหาให้กับแดนดีโลออนด้วย เพราะดูเหมือนรอบนี้เขาเจอปัญหาใหญ่เข้าแล้วจริงๆ”

“ก็ได้” เรจิสตอนหายใจ “เป็นไงเป็นกัน ข้าคงต้องอยู่ให้ห่างจากกระเจงเงาและสุนัข แล้วก็คอยระวังพวกจอมเวทกับพวกนักโหราจิต... ถ้าเกิดข้าถูกพวกนั้นเปิดโปงตัวจริงเข้า ข้าจะหวังพึ่งเจ้าก็แล้วกัน”

“ได้เลย” เกรอลท์ตอบรับด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ข้าจะไม่ทอดทิ้งเจ้าในยามจำเป็นแน่นอน สหายข้า”

แวมไฟร์ยิ้มยิ้ม และเพราะอยู่ด้วยกันเพียงลำพัง เขาจึงเผยฟันแหลมๆ ให้เห็นทั้งแผง

“สหายรี”

“ข้าแค่เอาลักษณะเยี่ยงมนุษย์มาใช้กับสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์เท่านั้นไปกันเถอะ รีบออกไปจากถ้ำนี้กันดีกว่า สหายเอ๋ย เพราะสิ่งที่เราจะได้จากที่นี่น่าจะมีแค่โรคไขข้อเท่านั้น”